அத்வைத சித்தாந்த

பொன் விழா மாலை

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத் தெரு, சென்னை-1
உரிமை பதிவு] 1953 [விலை ரூ. 3—0—0

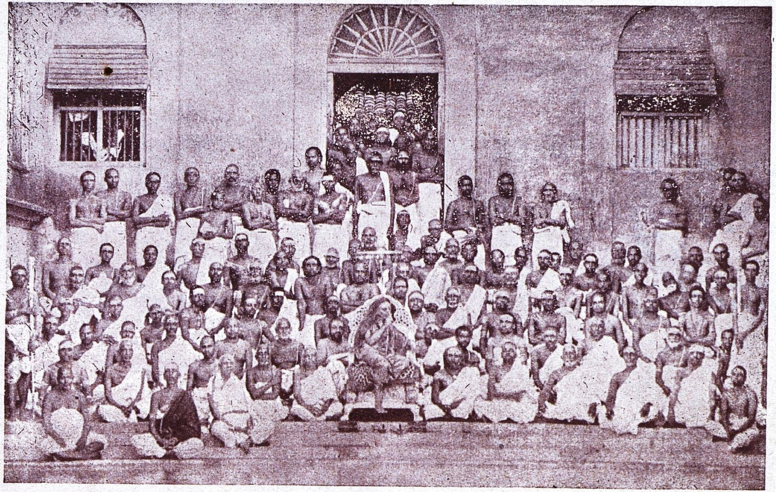

கும்பகோணம் அத்வைதஸபா பொன்விழா கொண்டாடிய ஸமயத்தில் எடுத்த படம்
[28-2-'45—7-3-'45]

வைதிகோத்தமர்களான பண்டிதர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸபையின் மத்தியில் ஆசார்யர்களான ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகள் சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்து அனுக்ரஹிக்கும் காட்சி.

ஸ்ரீ காமகோடி கிரந்தாவளி - 19

அத்வைத சித்தாந்த

பொன் விழா மாலை

இஃது
கும்பகோணம் அத்வைத ஸபையின் பொன் விழாவிலே
அத்வைத உண்மை எல்லா அநுபவ நூல்களிலும் ஊடுருவியுள்ளதைத்
தெளிந்தெடுத்தெழுதிச் சமர்ப்பித்த
தமிழ்க் கட்டுரைகளின் தொகுதி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்ய ஸ்ரீமுகத்துடன்
விளங்குவது

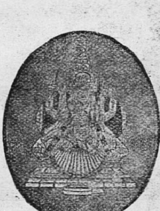

[இரண்டாம் பதிப்பு]

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத்தெரு, :: கும்பகோணம்
பதிப்புரிமை] 1952 [விலை ரூ. 3—0—0

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ காமகோடி கிரந்தாவளி - 19

அத்வைத சித்தாந்த

பொன் விழா மாலை

இஃது
கும்பகோணம் அத்வைத ஸபையின் பொன் விழாவிலே
அத்வைத உண்மை எல்லா அநுபவ நூல்களிலும் ஊடுருவியுள்ளதைத்
தெளிந்தெடுத்தெழுதிச் சமர்ப்பித்த
தமிழ்க் கட்டுரைகளின் தொகுதி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்ய ஸ்ரீமுகத்துடன்
விளங்குவது

[இரண்டாம் பதிப்பு]

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத்தெரு, :: கும்பகோணம்
பதிப்புரிமை] 1952 [விலை ரூ. 3—0—0

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

கும்பகோணத்தில் அத்வைத சபையை ஸ்தாபித்த
ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

உ

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் விளங்கும்
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ
ஸம்யமீந்த்ரர்கள் கும்பகோணம்
அத்வைத சபையின் பொன் விழாத்
தருணத்தில் அனுக்ரகித்தருளிய

ஸ்ரீ முகம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

உலகிலே பிறவி யெடுத்த யாவர்க்கும் உதவியளிக்கும் பொருள்களுக்குள் உண்மைப்பொருளாம் பரம்பொருளை விளக்கித் தருவதும் எவ்வுதவியைக் காட்டிலும் மேலான உதவி இல்லையோ அத்தகைய பேருதவியைச் செய்வதும் அத்வைதவித்தையே யாம். துன்பத்தி லுழலும் சீவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தையும் துடைப்பதே பேருதவியாகும். உண்மை யுணர விரும்புவோர் எவ்வுண்மையை யுணர்ந்ததும் பூர்ண சாந்தியை அடைகின்றனரோ, அதுவே உண்மைப் பொருள். ''ஒருமையை யுணர்பவனுக்கு மயக்கமேது? துயரமேது?'' எனப்பொருள் படும் வாக்கியம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதத்தில் உள்ளது. ''ஒருமை யுணர்த்தும் அத்வைத வித்தை துயரங்களையெல்லாம் வேருடன் அழிக்குந் தன்மையை யுடையது'' என்று இவ்வாக்கியம முழங்குகிறது.

''துவைதம் மாயை, அத்வைதமே உண்மை'' (மாண்டூக்யம், ஆகமப்ரமாணம 17) என்றும், ''அது உண்மை; அது ஆன்மா; நீ அது ஆகின்றாய்'' (சாமவேதம் சாந்தோக்யோபநிடதம், 6, 16) என்றும் கூறும் வாக்கியங்கள் அத்வைத தத்துவத்தின் உண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன.

அத்வைதவித்தையானது துயரங்களுக்கும் கொள்கலன்களாகிய ஆன்மாக்களிடை கண்கூடாகக் காணும் துயர்

கூட்டத்தை எவ்வாறு விலக்குகின்றது? துயரம், அச்சம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்க வேறு வழிகள் இல்லையா?

துயரத்தின் வேர் அழிக்கப்படாமலே துயரம் முழுவதும் அழிதல் இயலாது. வேள்வி வேட்டல், உபாஸனை முதலியன அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் துயரங்களைச் சிறிதளவு நீக்க வல்லவையாயினும், மறுமுறையும் தளிர்க்காதபடி துயரொழித்தல் என்பது துயரத்தின் மூலத்தை யொழித்தாலன்றி முடியாது.

இத்துயரத்திற்கு மூல காரணம் யாது?

'பிறவி' யென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். "உடலுடைய வனுக்கு இன்பதுன்ப நீக்கங்களே இல்லை" என்பது வேதம்.

அப்பிறவிக்குக் காரணம் யாது?

"கருமம்' என்பர் அவ்வுய்த்துணர்வார்.

மனிதன் கருமம் புரிவதை விட்டுவிடின், துயரம் முழுதும் நீங்குவது கைக்கிட்டும். ஆதலால், வீட்டில் விருப்புள்ளவன் (பக்தி, ஞானம் முதலிய) வேறு வழிகளைச் சிந்திக்கமாட்டான் என்ற ஐயுறவு தோன்றலாம்.

முற்பிறவிகளிலும், இப்பிறவியிலும் இந்த விநாடிவரை செய்யப்பெற்ற கருமங்களுக்கு மூலமாகிய ஒன்றை அழிக்காமல் ' கருமங்களை ஆற்றுதொழிதல்' என்பது வாய்ச்சொல் லாகவே முடியும். ஆயின், அக்கருமங்களுக்கு அடிக்காரணம் யாது?

பற்றே என்பர் தந்திரகாரர். அப்பற்றினையும், அப்பற்றினைப்பற்றி யெழும் வெறுப்பு, அச்சம் ஆதியவற்றையும், குற்றமென்று கூறினர். எப்பொருளாயினும், அதில் விழைவோ, வெறுப்போ இருக்கும் வரை அப்பொருளைக் கொள்ளவோ, தள்ளவோ மனிதன் முயன்று கொண்டே யிருப்பான்.

அந்தக் குற்றத்திற்கும் அடிக்காரணம் யாது?

"இரண்டாவதன் குற்றமே" என்பர் பரம்பொருளுணர்ந்தோர். "இரண்டாவதினின்றும் அச்சம் ஏற்படு

கின்றது '' என்பது மறைமுடி. இரண்டாம் பொருளின் தோற்றமே இல்லையாயின், பற்றுக்கோடற்றமையினால் செயலுக்குக் காரணமான அச்சத்திற்கும், வெறுப்புக்கும், விருப்புக்கும் இடமே இராது.

''எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாயிற்றோ, அப்பொழுது எதனால் எதைப் பார்க்க வியலும்? எதனால் எதை நுகர முடியும்? எதனால் எதை யறிய முடியும்'' என்பது வேதம்.

அந்த இரண்டாம் பொருள் தோற்றுதற்குக் காரணம் என்னை ?

'பொய்யறிவு' என்பர் மேன்மை மிக்க ஆராய்ச்சியாளர்.

நியாயமறிந்த ஆசிரியர்களால் ஸம்ஸார மனைத்துக்கும் முதல் வித்து என்று முடிவு கட்டப்பட்ட அப்பொய்யறிவு இரண்டற்ற ஒன்றை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலேயே நீங்கும்; இம்முறையில் ஜீவர்களுக்கு அத்வைத வித்தை பெரிதும் உதவுகின்றது. இரண்டெனும் பொய்யான அஞ்ஞானம் நீங்குதல் இரண்டற்ற ஒன்றெனும் உண்மையை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலன்றி வேறு எதனாலும் ஆகாது. ஏன் ?

(1) மற்ற எதுவும் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு எதிர் ஆகாமையால்.

(2) ஞான மொன்றே அஞ்ஞானத்தை நீக்குமாகையால் மனவமைதி, இறைவனருள் முதலிய யாவும் இத்தகைய அத்வைதஸாக்ஷாத்காரத்தையே கொடுக்கின்றன.

''இது முழுவதும் பிரும்மமே'' என்று வேதங்களிற் கூறப்படும் அந்த அத்வைதம் ''ஆனந்தமே பிரும்மம் என்று அறிந்தார்.'' என்றும், ''அறிவும் ஆனந்தமும் பிரும்மம்'' என்றும் வேதங்களில் இனிமையாகப் பாடப்படுவதால் அம்மெய்ப்பொருள் 'பரமானந்த கனம்' ஆதலின் சீவர்களுடைய மேன்மையான புருஷார்த்தமாகின்றது. அதனைக் கூறும் அத்வைதவித்தையும் மக்களிடம் அன்னையார் தந்தையார் இவ்விருவரினும் அதிகம் அன்புகொண்டமையால் பெரிதும் உதவுகின்றது.

இரண்டற்ற பரம்பொருளொன்றே உண்மைப்பொருள் என்பதில் மக்களின் நன்மையைக் கோரும் வேதஅன்னை பொருந்து வழியைத் தானே விளக்குகிறாள்.

உலகில் காரணத்தினும் அதிகமான அம்சம் காரியத்தில் யாதுள்ளது? "குடத்துக்கு மண்ணே காரணம்" குடத்தில் மண்ணுருண்டையைவிட அதிகமான அம்சம் யாதிருக்கிறது? பெயர்மாற்றமும், உருமாற்றமும். 'குடம்' என்பது பெயர் மாற்றம், பாதம், பெருத்தவயிறு முதலியவற்றையுடைய வடிவம் உருமாற்றம்.

இவ்விரண்டுமே நாமரூபங்கள் என்று ஆங்காங்கு வேதங்களிலே கூறப்படுகின்றன. "பரவெளியே பெயரையும், உருவத்தையும் தாங்குகிறது. இவ்விரண்டும் எதனுள் அடக்கமோ, அதுவே பிரும்மம்" "(எவன்) எல்லா உருவங்களையும். விரித்துப் பெயர் வைத்து அவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அவனே தீரனான பரமாத்மா."

"பெயருருவங்களை விளக்குகிறேன்" என்பன வேதங்கள். அறிந்தவன் பெயருருவங்களினின்றும் விடுபட்டவன்.

"மண்ணே குடம்; காரணமே காரியம்; பெயர் மாற்றமும் உருமாற்றமும் கற்பனை மாத்திரமே." அதனாலேதான் வேதம் "காரிய உருவம் வாயால் மொழியப்படும் பெயர்; மண் என்பது மாத்திரமே உண்மை" என்று கூறுகின்றது. இங்கு மண் மாத்திரமே என்னும் தேற்றேகாரத்தால், காரியமாகிய உருவத்தின் கற்பனைத் தன்மையும், காரணத்தினுடைய உண்மைத் தன்மையும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு காரணத்தின் காரணம், அக்காரணத்தின் காரணம் என்று காரணவரிசையை ஆராயுங்காலத்து, 'பரமகாரணம் பிரும்ம' மென்று நிச்சயித்து, பிரும்மம் ஒன்றினுக்கு மட்டுமே வெறும் வார்த்தையின்றி பொருளிலே ஸத்யதவம் என்னும் பேருண்மையும், மற்ற யாவற்றினுக்கும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் ஸத்யத்திற் கெதிரான கற்பனைத்தன்மையும் பொருத்தங்களைக் காட்டும் வாயிலாக, வேதத்தால் தெளிவுற விளக்கப்பெற்றன. ஒரு நூலின் கருத்தைத் தெளிவதற்குப் பொருத்தங் காட்டலே சான்றாம். சாந்தோக்கியத்தில் "அது நீ ஆகிறாய்" என்று அத்வைதத்தன்மை எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அத்தியாயத் தொடக்கத்திலேயே, "சௌமி

யனே, காணப்படும் இப்பொருளின் படைப்புக்கு முன் அவ்வுண்மைப் பரப்ரும்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே" என்று பரமகாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றமையால், அத்தகைய அத்வைத-பிரும்ம-தத்துவத்திற்குப் பேருண்மைத் தன்மை நிலைபெற்றதாயிற்று.

இவ்வாறு பிறவற்றிற்கு எளிதல்லாத முறையில் உலகினுக்குதவும் ஒப்பற்ற அத்வைதவித்தை தடையின்றி எங்கும் பரவுவதற்கு ஊக்கஞ் செலுத்தும் 'அத்வைதசபை' என்னும் நங்கைக்கு நகமுதல் முழுவதுமே பொன்மயனான பரமாத்மாவே பர்த்தாவாயிருந்து, அகரமுதலாய் க்ஷகர விறுதியாய் உள்ள ஸம்ஸ்கிருத *ஸுவர்ணங்களுக்குச் சமமான எண்ணிக்கையுடைய (51) ஆண்டை அடைந்ததற் கறிகுறியாகக் கொண்டாடப் பெறும் 'பொன் விழா' வில், ஆஸ்திக உலகமாம் மேகம் பொழியும் சுவர்ண தாரையில் (இவளை) நீராட்டி, புலவர்குழாத்தின் முகத்தில் விளங்கும் சுவர்ணத்தாலான (நல்ல எழுத்துக்களாலான) முகத்தணி யணிவித்து, ஆயிரமணிகளாலலங்கரித்து, இவளது குழந்தைகளை நிகர்த்த ஆஸ்திக மக்களனைவரையும், சிறப்பாக வீட்டின்பம் விரும்புவாரையும், பல்லாயிரமாண்டு பரிபாலித்து, அவருள்ளங்களைப் பேரானந்தத்திலே திளைக்கச் செய்வாராக.

நாராயணஸ்ம்ருதி.

---

* ஸுவர்ணம்: (1) நல்லெழுத்து (2) பொன்.

முன்னுரை

ஒருவன் பாடுகிறுன். ராகத்தில் அநேக விதமாக ஸ்வரங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்கிறுன். ஒரு மணி பாடினுல், அதில் சில நிமிஷங்கள் தான் மூர்ச்சனை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது எல்லோரும் தன்னை மறக்கிறுர்கள்; கரகோஷம் செய்கிறுர்கள்.

ஒரு பெரிய மரம் வளர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கொடி படர்ந்திருக்கிறது. இலைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. பிஞ்சுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. காய்கள் தொங்குகின்றன. பழங்கள் பளுவாயும் உதிர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. வேரை ருசி பார்த்தால் 'சப்' என்று இருக்கின்றது. பட்டையை ருசி பார்த்தால் துவர்க்கிறது, இலை கசக்கிறது. காய் புளிக்கிறது, பழம் தித்திக்கிறது; தித்திப்பு முதிர்ந்தால் மட்டுமே அது பழுத்து காம்பினின்று விடுபடுகிறது. விடுபடுதலே வீடு, இதுவே பந்தமோக்ஷம். மதுரம் நிறைந்த பொழுது, மோக்ஷம் தானே வருகிறது. பட்டையும் இலைகளும் கிளைகளும் பிஞ்சுகளுமே மரத்தில் அதிகம். பழுத்த பழம் எப்பொழுதோ, எங்கேயோ, ஓரிடத்தில்.

இங்ஙனமே சாஸ்திரங்களும்; இங்ஙனமே கலைகளும். இயற்கையே இங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, பெரியோர்களின் கருத்தின் வளர்ச்சியும் இங்ஙனமே. எந்த வேதத்தைப் பார்த்தாலும் எந்த சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த பிரபந்தத்தைப் பார்த்தாலும் வேரிலும் பட்டையிலும் கட்டையினும் பிஞ்சிலும் இருப்பதுபோல் கசப்பும் புளிப்பும் துவர்ப்பும் போல் வேறுபட்ட துவைதமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வாக்கியங்களுமே காணப்படும், ஆனுல், அந்த சாஸ்திரமோ கலையோ கருத்தின் வளர்ச்சியோ பூரணமடைந்திருந்தால் அங்கு, 'தான்' என்பதை இழந்த அத்வைதம் என்னும் மதுரமான பழம் பழுக்காமலிராது. ஆனுலும், அதைத் தேடித்தான் பார்க்கவேணும், புண்யபுருஷர்களுக்கு அது கையிலும் வந்து விழும். அத்வைதமென்னும் மதுரக் கனிக்கு நேர் விரோதமான துவைதத்தையே கருத்தாகக்கொண்ட நூல்களிலும், அந்நூல்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் விளங்கும்
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ
ஸ்ம்யமீந்த்ரர்கள் கும்பகோணம்
அத்வைத சபையின் பொன் விழாத்
தருணத்தில் அனுக்ரகித்தருளிய

ஸ்ரீ முகம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

உலகிலே பிறவி யெடுத்த யாவர்க்கும் உதவியளிக்கும் பொருள்களுக்குள் உண்மைப்பொருளாம் பரம்பொருளை விளக்கித் தருவதும் எவ்வுதவியைக் காட்டிலும் மேலான உதவி இல்லையோ அத்தகைய பேருதவியைச் செய்வதும் அத்வைதவித்தையே யாம். துன்பத்தி லுழலும் சீவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தையும் துடைப்பதே பேருதவியாகும். உண்மை யுணர விரும்புவோர் எவ்வுண்மையை யுணர்ந்ததும் பூர்ண சாந்தியை அடைகின்றனரோ, அதுவே உண்மைப் பொருள். "ஒருமையை யுணர்பவனுக்கு மயக்கமேது? துயரமேது?" எனப்பொருள் படும் வாக்கியம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதத்தில் உள்ளது, "ஒருமை யுணர்த்தும் அத்வைத வித்தை துயரங்களையெல்லாம் வேருடன் அழிக்குந் தன்மையை யுடையது" என்று இவ்வாக்கியம் முழங்குகிறது.

"துவைதம் மாயை, அத்வைதமே உண்மை" (மாண்டூக்யம், ஆகமப்ரமாணம 17) என்றும், "அது உண்மை; அது ஆன்மா; நீ அது ஆகின்றாய்" (சாமவேதம் சாந்தோக்யோபநிடதம், 6, 16) என்றும் கூறும் வாக்கியங்கள் அத்வைத தத்துவத்தின் உண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன.

அத்வைதவித்தையானது துயரங்களுக்கும் கொள்கலன்களாகிய ஆன்மாக்களிடை கண்கூடாகக் காணும் துயர்க்

கூட்டத்தை எவ்வாறு விலக்குகின்றது? துயரம், அச்சம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்க வேறு வழிகள் இல்லையா?

துயரத்தின் வேர் அழிக்கப்படாமலே துயரம் முழுவதும் அழிதல் இயலாது. வேள்வி வேட்டல், உபாஸனை முதலியன அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் துயரங்களைச் சிறிதளவு நீக்க வல்லவையாயினும், மறுமுறையும் தளிர்க்காதபடி துயரொழித்தல் என்பது துயரத்தின் மூலத்தை யொழித்தாலன்றி முடியாது.

இத்துயரத்திற்கு மூல காரணம் யாது?

'பிறவி' யென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். "உடலுடையவனுக்கு இன்பதுன்ப நீக்கங்களே இல்லை" என்பது வேதம்.

அப்பிறவிக்குக் காரணம் யாது?

"கருமம்' என்பர் அவ்வுய்த்துணர்வார்.

மனிதன் கருமம் புரிவதை விட்டுவிடின், துயரம் முழுதும் நீங்குவது கைக்கிட்டும். ஆதலால், வீட்டில் விருப்புள்ளவன் (பக்தி, ஞானம் முதலிய) வேறு வழிகளைச் சிந்திக்கமாட்டான் என்ற ஐயுறவு தோன்றலாம்.

முற்பிறவிகளிலும், இப்பிறவியிலும் இந்த விநாடிவரை செய்யப்பெற்ற கருமங்களுக்கு மூலமாகிய ஒன்றை அழிக்காமல் 'கருமங்களை ஆற்றுதொழிதல்' என்பது வாய்ச்சொல்லாகவே முடியும். ஆயின், அக்கருமங்களுக்கு அடிக்காரணம் யாது?

பற்றே என்பர் தந்திரகாரர். அப்பற்றினையும், அப்பற்றினைப்பற்றி யெழும் வெறுப்பு, அச்சம் ஆதியவற்றையும், குற்றமென்று கூறினர். எப்பொருளாயினும், அதில் விழைவோ, வெறுப்போ இருக்கும் வரை அப்பொருளைக் கொள்ளவோ, தள்ளவோ மனிதன் முயன்று கொண்டேயிருப்பான்.

அந்தக் குற்றத்திற்கும் அடிக்காரணம் யாது?

"இரண்டாவதன் குற்றமே" என்பர் பரம்பொருளுணர்ந்தோர். "இரண்டாவதினின்றும் அச்சம் ஏற்படு

கின்றது ” என்பது மறைமுடி. இரண்டாம் பொருளின் தோற்றமே இல்லையாயின், பற்றுக்கோடற்றமையினால் செயலுக்குக் காரணமான அச்சத்திற்கும், வெறுப்புக்கும், விருப்புக்கும் இடமே இராது.

“எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாயிற்றோ, அப்பொழுது எதனால் எதைப் பார்க்க வியலும்? எதனால் எதை நுகர முடியும்? எதனால் எதை யறிய முடியும்” என்பது வேதம்.

அந்த இரண்டாம் பொருள் தோற்றுதற்குக் காரணம் என்னை?

‘பொய்யறிவு’ என்பர் மேன்மை மிக்க ஆராய்ச்சியாளர்.

நியாயமறிந்த ஆசிரியர்களால் ஸம்ஸார மனைத்துக்கும் முதல் வித்து என்று முடிவு கட்டப்பட்ட அப்பொய்யறிவு இரண்டற்ற ஒன்றை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலேயே நீங்கும்; இம்முறையில் ஜீவர்களுக்கு அத்வைத வித்தை பெரிதும் உதவுகின்றது. இரண்டெனும் பொய்யான அஞ்ஞானம் நீங்குதல் இரண்டற்ற ஒன்றெனும் உண்மையை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலன்றி வேறு எதனாலும் ஆகாது. ஏன்?

(1) மற்ற எதுவும் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு எதிர் ஆகாமையால்.

(2) ஞான மொன்றே அஞ்ஞானத்தை நீக்குமாகையால் மனவமைதி, இறைவனருள் முதலிய யாவும் இத்தகைய அத்வைதஸாக்ஷாத்காரத்தையே கொடுக்கின்றன.

“இது முழுவதும் பிரும்மமே” என்று வேதங்களிற் கூறப்படும் அந்த அத்வைதம் “ஆனந்தமே பிரும்மம் என்று அறிந்தார்.” என்றும், “அறிவும் ஆனந்தமும் பிரும்மம்” என்றும் வேதங்களில் இனிமையாகப் பாடப்படுவதால் அம்மெய்ப்பொருள் ‘பரமானந்த கனம்’ ஆதலின் சீவர்களுடைய மேன்மையான புருஷார்த்தமாகின்றது. அதனைக் கூறும் அத்வைதவித்தையும் மக்களிடம் அன்னையார் தந்தையார் இவ்விருவரினும் அதிகம் அன்புகொண்டமையால் பெரிதும் உதவுகின்றது.

இரண்டற்ற பரம்பொரு ளொன்றே உண்மைப்பொருள் என்பதில் மக்களின் நன்மையைக் கோரும் வேதஅன்னை பொருந்து வழியைத் தானே விளக்குகிருள்.

உலகில் காரணத்தினும் அதிகமான அம்சம் காரியத்தில் யாதுள்ளது? "குடத்துக்கு மண்ணே காரணம்" குடத்தில் மண்ணுருண்டையைவிட அதிகமான அம்சம் யாதிருக்கிறது? பெயர்மாற்றமும், உருமாற்றமும். 'குடம்' என்பது பெயர் மாற்றம், பாதம், பெருத்தவயிறு முதலியவற்றையுடைய வடிவம் உருமாற்றம்.

இவ்விரண்டுமே நாமரூபங்கள் என்று ஆங்காங்கு வேதங்களிலே கூறப்படுகின்றன. "பரவெளியே பெயரையும், உருவத்தையும் தாங்குகிறது, இவ் விரண்டும் எதனுள் அடக்கமோ, அதுவே பிரும்மம்" "(எவன்) எல்லா உருவங்களையும், விரித்துப் பெயர் வைத்து அவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிருனே, அவனே தீரனை பரமாத்மா."

"பெயருருவங்களை விளக்குகிறேன்" என்பன வேதங்கள். அறிந்தவன் பெயருருவங்களினின்றும் விடு பட்டவன்.

"மண்ணே குடம்; காரணமே காரியம்; பெயர் மாற்றமும் உருமாற்றமும் கற்பனை மாத்திரமே." அதனுலேதான் வேதம் "காரிய உருவம் வாயால் மொழியப்படும் பெயர்; மண் என்பது மாத்திரமே உண்மை" என்று கூறுகின்றது. இங்கு மண் மாத்திரமே என்னும் தேற்றேகாரத்தால், காரியமாகிய உருவத்தின் கற்பனைத் தன்மையும், காரணததினுடைய உண்மைத் தன்மையும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு காரணத்தின் காரணம், அக்காரணத்தின் காரணம் என்று காரணவரிசையை ஆராயுங்காலத்து, 'பரமகாரணம் பிரும்ம' மென்று நிச்சயித்து, பிரும்மம் ஒன்றினுக்கு மட்டுமே வெறும் வார்த்தையிலின்றி பொருளிலே ஸத்யதவம் என்னும் பேருண்மையும், மற்ற யாவற்றினுக்கும் பிரிவிலே ஏகாரத்தால் ஸத்யத்திற் கெதிரான கற்பனைத்தன்மையும் பொருத்தங்களைக் காட்டும் வாயிலாக, வேதத்தால் தெளிவுற விளக்கப்பெற்றன. ஒரு நூலின் கருத்தைத் தெளிவதற்குப் பொருத்தங் காட்டலே சான்ரும். சாந்தோக்கியத்தில் "அது நீ ஆகிருய்" என்று அத்வைதத்தன்மை எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அத்தியாயத் தொடக்கத்திலேயே, "சௌமி

யனே, காணப்படும் இப்பொருளின் படைப்புக்கு முன் அவ்வுண்மைப் பரப்ரும்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே" என்று பரமகாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றமையால், அத்தகைய அத்வைத-பிரும்ம-தத்துவத்திற்குப் பேருண்மைத் தன்மை நிலைபெற்றதாயிற்று.

இவ்வாறு பிறவற்றிற்கு எளிதல்லாத முறையில் உலகினுக்கு உதவும் ஒப்பற்ற அத்வைதவித்தை தடையின்றி எங்கும் பரவுவதற்கு ஊக்கஞ் செலுத்தும் 'அத்வைதசபை' என்னும் நங்கைக்கு நகமுதல் முழுவதுமே பொன்மயனுன பரமாத்மாவே பர்த்தாவாயிருந்து, அகரமுதலாய் க்ஷகர விறுதியாய் உள்ள ஸம்ஸ்கிருத *ஸுவர்ணங்களுக்குச் சமமான எண்ணிக்கையுடைய (51) ஆண்டை அடைந்ததற் கறிகுறியாகக் கொண்டாடப் பெறும் 'பொன் விழா' வில், ஆஸ்திக உலகமாம் மேகம் பொழியும் சுவர்ணதாரையில் (இவளை) நீராட்டி, புலவர்குழாத்தின முகத்தில் விளங்கும் சுவர்ணத்தாலான (நல்ல எழுத்துக்களாலான) முகத்தணி யணிவித்து, ஆயிரமணிகளாலலங்கரித்து, இவளது குழந்தைகளை நிகர்த்த ஆஸ்திக மக்களனைவரையும், சிறப்பாக வீட்டின்பம் விரும்புவாரையும், பல்லாயிரமாண்டு பரிபாலித்து, அவருள்ளங்களைப் பேரானந்தத்திலே திளைக்கச் செய்வாராக.

நாராயணஸ்ம்ருதி.

---

* ஸுவர்ணம்: (1) நல்லெழுத்து (2) பொன்.

முன்னுரை

ஒருவன் பாடுகிறுன். ராகத்தில் அநேக விதமாக ஸ்வரங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்கிறுன். ஒரு மணி பாடினல், அதில் சில நிமிஷங்கள் தான் மூர்ச்சனை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது எல்லோரும் தன்னை மறக்கிறுர்கள்; கரகோஷம் செய்கிறுர்கள்.

ஒரு பெரிய மரம் வளர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கொடி படர்ந்திருக்கிறது. இலைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன, பிஞ்சுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. காய்கள் தொங்குகின்றன. பழங்கள் பளுவாயும் உதிர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. வேரை ருசி பார்த்தால் 'சப்' என்று இருக்கின்றது. பட்டையை ருசி பார்த்தால் துவர்க்கிறது, இலை கசக்கிறது. காய் புளிக்கிறது, பழம் தித்திக்கிறது; தித்திப்பு முதிர்ந்தால் மட்டுமே அது பழுத்து காம்பினின்று விடுபடுகிறது. விடுபடுதலே வீடு, இதுவே பந்தமோக்ஷம். மதுரம் நிறைந்த பொழுது, மோக்ஷம் தானே வருகிறது, பட்டையும் இலைகளும் கிளைகளும் பிஞ்சுகளுமே மரத்தில் அதிகம். பழுத்த பழம் எப்பொழுதோ, எங்கேயோ, ஓரிடத்தில்.

இங்ஙனமே சாஸ்திரங்களும்; இங்ஙனமே கலைகளும். இயற்கையே இங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, பெரியோர்களின் கருத்தின் வளர்ச்சியும் இங்ஙனமே. எந்த வேதத்தைப் பார்த்தாலும் எந்த சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த பிரபந்தத்தைப் பார்த்தாலும் வேரிலும் பட்டையிலும் கட்டையினும் பிஞ்சிலும் இருப்பதுபோல் கசப்பும் புளிப்பும் துவர்ப்பும் போல் வேறுபட்ட துவைதமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வாக்கியங்களுமே காணப்படும், ஆனல், அந்த சாஸ்திரமோ கலையோ கருத்தின் வளர்ச்சியோ பூரணமடைந்திருந்தால் அங்கு, 'தான்' என்பதை இழந்த அத்வைதம் என்னும் மதுரமான பழம் பழுக்காமலிராது. ஆனலும், அதைத் தேடித்தான் பார்க்கவேணும், புண்யபுருஷர்களுக்கு அது கையிலும் வந்து விழும். அத்வைதமென்னும் மதுரக் கனிக்கு நேர் விரோதமான துவைதத்தையே கருத்தாகக்கொண்ட நூல்களிலும், அந்நூல்கள்

T. 16537

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரபகவத்பாதர்கள்

பூர்ணமாக வளர்ச்சியைப் பெறும்பொழுது. அங்கு தன்னையறியாது அத்வைதம் மிளிரும். கசப்பென்னும் ஒரு சுவையையே பிரதான மாகக் கொண்ட வேப்ப மரமும், தான் பழுக்கும்பொழுது, மதுர ரஸத்தைப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. புளிப்பென்னும் ஒரே ரஸத் தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட புளியமரத்திலும், பழுக்கும் பொழுது, மதுரம் மிளிராதிருக்கவில்லை. அதுபோன்று, மத்வ மதத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு,"மத்வ மதத்தை விடாதீர்கள்" என்று கீர்த்தனம் செய்த புரந்தர விடல தாஸரும், பகவானுடைய ஸ்வரூப வைபவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது, கீழ்வரு மாறு புகழ்கின்றார்: 'ஸாமான்யவல்ல ஸ்ரீ ஹரிஸேவை' என்று ஆரம் பித்து ஸர்வத்ர ஸ்ரீஹரி வியாப்தனென்றும் ஸர்வேச்வரனென்றும் ஸர்வாந்தர்யாமீச்வரனென்றும் ஸர்வமும் அவனென்றும் 'ஸர்வ மூர்த்தி ஸ்ரீ புரந்தரவிடல' என்று முடிக்கிறார். பர்த்ருஹரி என் னும் மஹானும், தான் மோக்ஷத்தை யடையும்பொழுது, அத்வைத மோக்ஷத்தைப் பரிஹஸிப்பது என்ற நிலையிலேயே அத்வைத மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்துகிறார். தான் மோக்ஷ ஸாதனமாக இதுகாறும் அணிந்துவந்த விபூதி ருத் ராக்ஷங்களைப் பார்த்து அவர் சொல்லுவதாவது :—"நான் உங்க ளிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். இதுகாறும் உங்களை அணிந்ததின் பயனாகப் பரமாத்மா இன்று ஸந்தோஷித்துவிட்டார். அதன் பயனாக என்னை மோக்ஷமென்னும் காரிருளில் ஆழ்த்திவிட் டார். இனி உங்களை நான் எவ்வாறு ஆராதிப்பேன் ?" என்று மோக்ஷத்தை நிந்தித்துக்கொண்டே, மோக்ஷத்தை வெளியிடுகிறார்:-

भस्मोद्धूलन भद्रमस्तु भवते भो स्नान तुभ्यं नमः
हा सोपानपरंपरे गिरिसुताकान्तालयालंकृते ।
अद्याराधनतोषितेन विभुना युष्मत्सपर्यासुखा-
लोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निलीयामहे ॥

குலசேகராழ்வார் திருமாலைப்பார்த்து, "நான் உன் திருவடி களை நமஸ்கரிக்கின்றேன்; ஆனால், அத்வைதத்துக்காக அன்று, உன்னை ஹிருதயத்தில் பாவனை செய்துகொண்டிருந்தால் போதும்.. என்ற கருத்துடன் சொல்லும்போதும், திருமாலின் திருவடியைத்

தொழுவது அத்வைதத்தைக் கொடுக்க யோக்யதையுள்ளது என்று அறிவிக்கிறார்.

नाहं वन्दे तव चरणयोर्द्वन्द्वमद्वन्द्वहेतोः
कुंभीपाकं गुरुमपि हरे नारकं नापनेतुम् ।
रम्या रामा मृदुतनुलता नन्दने नापि रन्तुं
भावे भावे हृदयभवने भावयेयं भवन्तम् ॥

—முகுந்தமாலை

அப்பைய தீக்ஷிதர், மறைமுடிகளுக்கெல்லாம், ஆகமங்களுக்கெல்லாம், புராணங்களுக்கெல்லாம், மனு முதலிய தர்மநூல்களுக்கெல்லாம், எல்லா பிரபந்தங்களுக்கும், பாரதம் முழுவதிற்கும், பிரும்ம ஸூத்ரங்களுக்கும், பெரியோர்களான ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் முதலிய பண்டைய ஆசார்யர்களுக்கெல்லாம், அத்வைதமாம் வேதமுடிவே முடிவு என்கிறார் :

यद्यप्यद्वैत एव श्रुतिशिखरगिरामागमानां च निष्ठा
साकं सर्वैः पुराणैः स्मृतिनिकरमहाभारतादिप्रबन्धैः ।
तत्रैव ब्रह्मसूत्राण्यपि च विमृशतां भान्ति विश्रान्तिमन्ति
प्रत्नैराचार्यरत्नैरपि परिजगृहे शंकराद्यैस्तदेव ॥

—சிவார்க்கமணிதீபிகை

ஆயினும், துவைத விசிஷ்டாத்வைத நிலைகளிலிருந்து சிவகிருபையைப் பெற்றவனுக்கே அவ்வுண்மை திறக்கும் என்றும் சொல்கிறார் :

तथाप्यनुग्रहादेव तरुणेन्दुशिखामणेः ।
अद्वैतवासना पुंसामाविर्भवति नान्यथा ॥

—சிவார்க்கமணிதீபிகை

ஸ்ரீ ஆதி சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும்,

देहबुद्ध्या तु दासोऽहं जीवबुद्ध्या त्वदंशकः ।
आत्मबुद्ध्या त्वमेवाहम् इति वेदान्तडिण्डिमः ॥

"தேகம் நான் என்ற எண்ணம் இருக்கும்வரை, பரமனுக்கு யான் பணிசெய்யும் ஊழியன்; தேஹத்திற்கு வேறான ஜீவனென்னும் ஒரு தனிப்பொருள் யான் என்ற எண்ணமிருக்கும்வரை, யான் பரமனின் ஒரு பகுதி; 'எங்கும் நிறைந்த அவ்வறிவே யான்', என்று மனமென்னும் கட்டு விலகியபொழுது, 'பரமனே யான்' என்று மறைமுடிகள் முரசறைகின்றன" என்கிறார்.

இவ்வுண்மையை எல்லாப் பிரமாண நூல்களிலும், மஹா கவிகளின் கவிதைகளிலும், சக்திக்கியன்றமட்டும், தெளிந்தெடுப்பதே பொன் விழா நினைவு மாலை என்னும் இப்பிரபந்தத்தின் கருத்து, ஸங்கீதத்தில் எல்லா ஸ்வரங்களும் வளர்ந்தே மூர்ச்சனையைக் கொடுக்கின்றன. மரவர்க்கங்களில் கசப்பு, உறைப்பு, உப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு என்னும் மற்ற ஐந்து சுவைகளின் முடிவே தித்திப்பு என்னும் மதுரம். அதுவே பழம்; அதுவே பலன்; அதுவே பக்வம்; பக்வமே மதுரம். காவ்யங்களிலும், சிருங்காரம் வீரம் கருணம் அல்லது சோகம் ஆச்சரியம் ஹாஸ்யம் பயம் ரௌத்திரம் அருவருப்பு இவைகளின் முடிவே சாந்தமென்னும் ஒன்பதாவது ரஸம்; அது நிறைதலே முக்தி; "சாந்தமே சிவம்; சிவமே அத்வைதம்" என்பது மறைமுடிமொழி. அதுபோல் கோடி கோடியாய்ப் பிரிந்து கிடக்கும் துவைதக் கருத்துக்களுடைய முடிவே ஒன்றான **அத்வைத நிலை.**

ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி

விஷய ஸூசிகை

	விஷயம்	பக்கம்
	ஸ்ரீமுகம் (தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு)	iii
	முன்னுரை	viii
1.	அத்வைத ஸித்தாந்த வினு விடை	1
2.	அத்வைதமே பரம ரஹஸியம் —போலகம் ராம சாஸ்திரிகள்	37
3.	அத்வைத சாஸ்திரமே பிரும்ம வாதமெனும் சுத்தமார்க்கம் —நா. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் ...	40
4.	காம்போஜத்தில் கண்ட அத்வைத ஜோதி—கே. ஆர். வேங்கடராம அய்யர்	50
5.	அத்வைதத்தின் சில சிறப்புத்தன்மைகள் —போலகம் ராம சாஸ்திரிகள்	58
6.	தொல்காப்பியத்தில் அத்வைதம் —A. R. மலையப்ப சாஸ்திரிகள்	67
7.	திருக்குறளில் அத்வைதம் —பி. ஸ்ரீநிவாஸய்யர் ...	73
8.	நால்வர் மொழியில் (முதல் எட்டு திருமுறைகளில்) அத்வைதம் —A. R. மலையப்ப சாஸ்திரிகள் ...	77
9.	திருமந்திரமும் அத்வைதமும் —A. R. மலையப்ப சாஸ்திரிகள்	93
	,, வே. நாராயணன்	106
10.	ஒன்பது பதினோராந் திருமுறைகளும் அத்வைத சித்தாந்தமும் —வே. நாராயணன்	113
11.	பெரிய புராணமும் அத்வைதமும் — Do — ...	117
12.	முனிமொழியாகிய திருவாய்மொழியும் அத்வைதமும் — Do — ...	121
13.	திவ்யப்பிரபந்தமும் அத்வைதமும் — Do — ...	131
14.	தாயுமான சுவாமிகளும் அத்வைத நிலையும் —வே. முத்துஸ்வாமி அய்யர்	133
15.	சிவஞான வள்ளலாரும் அத்வைதக் கொள்கையும் ...	146
16.	பிற்காலத்துத் தமிழ்நூல்களில் அத்வைதம் —தேவ சங்கர டாக்கர்	147
17.	அத்வைதமும் பக்தி ஸித்தாந்தமும் —S. மஹாலிங்க அய்யர்	161
18.	கம்ப ராமாயணத்தில் அத்வைதம் —வெ. சா. ஸ்ரீநிவாஸன்	174
19.	திருப்புகழும் அத்வைதமும் —T. M. கிருஷ்ணசாமி அய்யர்	183
20.	கணித சாஸ்திரமும் அத்வைத தத்துவமும் —R. கிருஷ்ணமூர்த்தி M. A.	187
21.	சங்கீதத்தின் பரம தாத்பர்யம் அத்வைதமே ...	195
22.	அத்வைத சித்தாந்தமும் ராஜ்ய பரிபாலனமும் —வேப்பத்தூர் சுப்ரமணிய சாஸ்திரிகள்	221
23.	தமிழிலுள்ள அத்வைத வேதாந்த நூல்கள் ...	231

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

உ

ஸ்ரீகுருப்யோ நம:

அத்வைத ஸித்தாந்த வினாவிடை.

நன்றென்றுந் தீதென்றும் நானென்றுந் தானென்றும்
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்றநிலை
தானதாந் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைக்குப்
போனவா தேடும் பொருள். —ஔவையார்.

வின :—ஸர்வவித்தைகளின் உட்கருத்தும், ப்ராசீன ஆசிரியர் அனைவருடைய உள்ளக்கருத்தும் என்ன?

விடை:—அவை யாவும் அத்வைதத்திலே நிஷ்டை கொண்டன.

வின :—இவ்வாறு கூறுதற்கு ஏதேனும் ஆதாரமுண்டா?

விடை:—ஸ்ரீ அப்பைய்யதீக்ஷித ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யவுரையின் ஆரம்பத்தில், "உபநிஷத்துக்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், மகாபாரதம், பிரபந்தங்கள் அனைத்திற்கும் இரண்டற்ற அத்வைதக் கருத்தினை விளக்குவதிலேயே நோக்கம். ஆராய்ந்து பார்த்தால், ப்ரஹ்ம ஸூத்திரங்களும் அத்வைதக் கொள்கையையே விளக்குகின்றன. அதனாலேதான் உலகினுக்கு எக்காலத்தும் நன்மை புரிகின்றவர்களான பழமைமிக்க ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதர் முதலிய ஆசிரியர்கள் உயரிய இரண்டற்ற அத்வைதக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதையே விளக்கி உதவி புரிந்தார்கள்" என்று காப்புக் கவிகளிலே கூறியிருக்கிறார்கள்.

வி :— இவ்வாறு கூறுதற்கு அனுபவிகளுடைய வாக்கியம் ஏதாவது ஆதாரமாக இருக்கிறதா?

விடை :— இருக்கிறது. ஸ்ரீ தாயுமானஸ்வாமிகள்.

வேதமுடன் ஆகம புராணமிதிகாசமுதல் வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக அத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே விரிவா எடுத்துரைக்கும்,
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை யுண்டுபணு ஞானமாகும்,
ஊகமனுபவவசன மூன்றுக்கும் ஒவ்வும் ; ஈதுபயவாதிகள் சம்மதம்.

என்று கூறுகிறார்.

வி :— இன்னும் ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?

விடை :— தமிழ்க் கவியரசியாகிய ஔவையார்

தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் மொழியும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

என்று கூறி இருக்கிறார்.

வி :— இந்த ஔவையார் வாக்கால் என்ன தெரிகிறது?

விடை :— தமிழ்நாட்டிலுள்ள பழைமை பொருந்திய உயர் கருத்துடைய எல்லாப்பெருநூல்களுக்கும் உபநிஷத்தெனப்படும் நான்மறைகளின் முடியிலுள்ள கொள்கையே கொள்கை என்று ஏற்படுகிறது. இதனால் தமிழ் நாட்டின் மக்களுடைய அநாதி சமயக்கொள்கை நால்வேதசமயக்கொள்கையே என்பது வெளிப்படை.

வி :— தமிழ் மொழியின் அமைப்பில், இவ்வுண்மையை விளக்கக்கூடிய சான்றுகள் உள்ளனவா?

விடை :— உள்ளன. ஒரு மொழி வழங்கும் நாட்டிற்கு அந்நாட்டில், அநாதியாக வழங்காத ஒரு பொருளோ கருத்தோ பிறநாட்டிலிருந்து புதிதாக வந்தால் அப்பொருளுக்கோ, கருத்துக்கோ, அந்நாட்டு மொழியில் பெயர் ஏற்படுவதில்லை. தற்காலம், மேனாட்டிலிருந்து வந்த பொருள்களான ரயில், மோட்டார், சைகிள், சோப் முதலியவற்றிற்கும் இன்ஷ்யூரன்ஸ், பாங்க்,

மில், மெஷின் முதலியவற்றிற்கும் நம் தமிழில் ஒரு சொல்லாகப் பெயர் ஏற்படவில்லை. எந்நாட்டிலிருந்து எப்பொருள், கருத்து முதலியன வந்தனவோ, அந்நாட்டு மொழியில் வழங்கும் பெயராலேயே இந்நாட்டிலும் அவை வழங்கி வருகின்றன.

அதுபோலவே, வேதசமயக்கருத்துக்களும், கொள்கைகளும், அனுஷ்டானங்களும் பிறநாட்டிலிருந்து ஏதோ ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதிதாக வந்திருந்தால், அவற்றைக் குறிக்கத் தமிழ்மொழியில் தனிச்சொற்கள் ஏற்பட்டிரா. வேதவேதாந்தங்களுக்கு ஓத்து என்றும் மறை என்றும், யஜ்ஞத்திற்கு வேள்வி என்றும், பிராம்மணனுக்குப் பார்ப்பான் என்றும் தனிச்சொற்கள் தமிழ்மொழியிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. 'தமிழ் வளம் பெற்று விளங்கிய காலத்திலேயே மறைகளின் தத்துவங்கள் தமிழ்மக்களிடையே நிலைபெற்றிருந்தன' என்பதற்கு இச்சொற்களே சான்று ஆகும்.

வினா:—பண்டைக்காலத்திலேயே வேற்றுநாடுகளிலிருந்து நம் நாட்டிற்கு வந்த கொள்கை முதலியனவகளைக் குறிக்கத் தமிழ்ச்சொற்களை வழங்காமல், அப்பிறநாட்டுச் சொற்களை வழங்கியதற்குச் சான்றுகள் உண்டா?

விடை:—வடநாட்டில் மஹாவீரஜினர், புத்தர் முதலியவர்களால் புதிதாகத் துவக்கப்பட்ட ஜைனம், புத்தம் ஆகிய இம்மதங்கள் தமிழ்நாட்டில் புகுந்து சுமார் 1000 வருஷ காலம் வரை இருந்தும், அச்சமய சம்பந்தமான சொற்கள், அந்நாட்டுப் 'பாலி' முதலிய சொற்களாகவே இருக்கின்றன. அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் தமிழில் அமையவில்லை. சமணர், சாவகர், புத்தர், ஆருஹதர், பிடகம் முதலிய சொற்கள் அந்நாட்டுப் பிராகிருதச்சொற்களே. அமணர் முதலிய சொற்களும், பாகத மொழியின் சிதைவே.

ஆதலால், தமிழ்நாட்டில் அனாதியாய் உள்ள எல்லா உயரிய நூல்களுக்கும் வேதக் கருத்தே கருத்து.*

*நம் நாட்டின் தென் வட பாகங்கள் மட்டுமேயன்றி உலக முழுவதும் ஒரே மூலக் கலைப்பூண்புடையதென்பது பல சின்னங்களாலே தெளிவா

வினா:—வேதாந்தத்தின் கருத்தைத் தமிழில் விசேஷமாக விளக்கியிருப்பவர் யார்?

விடை:—சைவத்திருமுறைகளுள் ஒன்றான திருமந்திரத்தைப் பாடிய திருமூலநாயனார்.

வினா:—திருமுறைகளில் இவருக்கும் இவருடைய நூலுக்கும் என்ன சிறப்பு?

விடை:—இவர் கூடுவிட்டுக்கூடுபாய்ந்த சித்தர்; பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவர்; அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிலும் ஒருவர். இவரைத் தவிர்த்து வேறு நாயன்மார்களுக்குச் சித்தர் கணத்தில் இடமில்லை. இவ்விரண்டு சிறப்பும் பெற்றவர் இவரொருவரே. சிறந்த ஆசிரியர் எழுதியதாகையால், நூலும் சிறந்த ஆதாரமாயிருக்கிறது.

மேலும், சரித்திர நூலான பெரிய புராணத்தை விட்டுவிட்டால் திருமந்திரத்தைத்தவிர மீதியுள்ள திருமுறை நூல்கள் தோத்திரங்களாக மட்டும் இருக்கின்றன. திருமுறை

கிறது. உதாரணமாக, உலகத்திலுள்ள எந்நாட்டிலும் வாரத்திற்கு ஏழு நாட்கள்தான்; ஞாயிறு, திங்கள் செவ்வாய் முதலிய ஒரே வரிசை தான்.

நான்மறைகளின் ஆறு அங்கங்களிலொன்றான சோதிடத்தில் மாத்திரமே, ஹோரைக் கணக்கைச் சொல்லும்போது, இவ் வரிசைக்குக் காரணம் தெரிகிறது. மறைகள் ஒரு நாட்டிற்கு மாத்திரமல்லாமல் உலக முழுவதுமே உய்ய ஆண்டவனால் வெளியாக்கப்பட்டவை. கலியுகம் ஆரம்பிக்குமுன்னர்வரை, அநேகமாய் உலகம் முழுவதுமே, மறைவழக்கம் நிலை நின்றதெனலாம். அதன் சில சின்னங்களே எங்கும் இக்காலத்தும் காணப்படுகின்றன. மனனம் செய்பவனே மனிதன். அவனே மானவன் என்று வழங்கப்படுகிறான். மேனாட்டார் மான் (Man) என்கிறார்கள். மூலத்தில் மனித வர்க்கத்திற்கெல்லாம் ஒற்றுமையே யன்றி, வேற்றுமைக்கிடமில்லை.

இவ்வேதத்தைக் கொள்ளாதவர் பெரியோர்களால் பாவிகளாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறார்கள். அன்னவரைப்பற்றி திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்:

"மறை வழக்கமில்லாத மாபாவிகள்" என்றும்

"வைதிகத்தை யொழுகாதவர்" என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இங்கு 'ஒழுகாதவர்' என்பதற்கு 'வைதிக ஆசாரமற்றவர்' என்பதும் 'மறை வழக்கமில்லாத' என்பதற்கு 'வைதிக அனுஷ்டான மில்லாதவர்' என்பதும் பொருள்.

ஒவ்வொரு மனிதனும், நித்தியம் அவசியம் செய்துகொண்டுவரும் உண்ணல், உடுத்தல், நீராடல், உறங்கல், மலஜலங்கழித்தல் முதலியவற்றை வைதிக விதி மீறாது அம்முறைப்படி நடத்துவதே ஆசாரம். ஜபம், பூஜை, ஹோமம், நீறணிதல் முதலிய விசேஷ நியமங்களே அனுஷ்டானம்.

களிற் சேராத இதர சைவ நூல்கள் சாத்திரங்களாக மாத்திரம் இருக்கின்றன. இந்தத் திருமந்திரம் மட்டும், தோத்திரமாகவும் இருக்கிறது; சாத்திரமாகவும் இருக்கிறது; அதனாலேதான் 'திருமந்திரம்' திருமுறைகளுள்ளும் சிறந்த ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வினா :—'திருமந்திர'த்தில் அத்வைத வேதாந்த தத்துவத்தை விளக்கும் பாடல்கள் எவை?

விடை :—நூற்றுக்கணக்காக இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

1. வேதாந்தங் கண்டோர் பிரம்மமித்தியாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மல்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதாரணமன்ன சைவருபாயமே.

(பிரம்ம-மித்தியா-தரர்—'பிரம்ம ஸத்யம்; ஜகத்துமித்யா' என்பது அத்வைத வேதாந்தத்துணிபு)

ஈண்டுவேதாந்தம் என்ற சொல்லால் அத்வைத வேதாந்தத்தையே குறிப்பது நோக்கத்தக்கது.

2. வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச் சித்தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி யாதமே
தாழ்க்கும் தலையினேம் சற்சீடனுமே.

(வாழ்க்கைப் புனல் வழிமாற்றி—ஸம்ஸார நிலையில் வெளி நோக்கிச் செல்லும் 'அறிவு' என்னும் பிரவாஹத்தின் போக்கை ஆன்மாவிடம் செல்லும்படி திருப்பி).

3. வேதாந்தந் தன்னி லுபாதிமேலேழ்விட
நாதாந்த பாசம் விடும்; நல்ல தொம்பதம்
மீதாந்த காரணோ பாதியேழ் மெய்ப்பரன்
போதாந்த தற்பதம் போமசியென்பவே.

இப்பாட்டு 'தத்' என்னும் பதமும் 'த்வம்' என்னும் பதமும் 'அஸி' என்னும் பதமும் அடங்கிய வேதாந்த மஹாவாக்கியத்தின் பொருளை விரித்துக் கூறுவது. (ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் உபாதிகளும், ஈசனுடைய ஸ்வரூபத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் உபாதிகளும் 'அஸி' என்னும் சொல் விளக்குங்கால் போய்விடுகின்றன).

4. தொந்தத்தசிமூன்றில் தொல்காமியமாதி
தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்தாமதமாதி
வந்த மலங்குண மாளச் சிவன் தோன்றின்
இந்துவின் முன் இருள் ஏகுதல் ஒக்குமே.

(தொந்தத்தசி = தொம் (த்வம்) தத் அசி—நீ அதுவாய் இருக்கிறது).

(பூர்ணசந்திரன் தோன்றியவுடன் இருள் நாசமடைவது போல், ஞானியின் முன் மலமாயை நாசமடைகின்றது. ஆதலால், அம்மாயை 'அநித்தியம்' என்பது அத்வைதக்கொள்கை).

5. ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகியவை விட்டாற் காயமுபாதானம்
ஏகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறி
வாகிய சீவன் பரசிவ னாமே.

சோயந் தேவதத்தன் என்பது 'ஸோயம் தேவதத்த:' என்பதன் தற்பவம். இந்த வாக்கியம் தர்க்க சாஸ்திரத்தில், "அன்று அங்குக் காணப்பட்ட தேவதத்தனே, இன்று இங்குக் காணப்படுகிறான்" என்ற பொருளில் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்று, அங்கு என்னும் அடைமொழிகளையும், இன்று, இங்கு என்னும் அடைமொழிகளையும் விட்டுவிட்டால் நின்றது ஒன்றும் தேவதத்தனே என்று விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே "த்வம், தத், அஸி" என்னும் வேதாந்தமஹாவாக்கியத்திலும், த்வம் (நீ) என்னும் பதத்தின் பொருளில் அடையாகவுள்ள கட்டுண்டிருக்கும் ஜீவத்தன்மையையும், 'தத்' (ஈசன்) என்னும் பதத்தின் பொருளில் அடையாகவுள்ள தன்னினும் வேறாக உலகத்தைப் படைக்கும் ஈசத்தன்மையையும், உண்மையறிந்துகொண்டு விட்டுவிட, மெய்யறிவாகிய சீவன் பரமசிவன் ஆகும் எனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பது அத்வைதக் கொள்கை. இதனையே திருமூலனார் இந்தப் பாட்டில் விளக்கியிருக்கிறார்.

வினா:—ஔவையார் சொற்படி 'திருவாசகம்' வேதாந்த நூல் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?

விடை:—திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமானிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றதும் மாணிக்கவாசகர்,

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்ற நின்றன்மை நினைப்பற நினைந்தே நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை
சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாந் திருப்பெருந்துறை யுறை சிவனே
யொன்றுநீ யல்லை யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே.

என்று கூறுகிறார். இங்கு, "நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை" "ஒன்று நீயல்லை யன்றியொன்றில்லை" என்பன சிறந்த அத்வைதக்கொள்கையை விளக்குகின்றன.

வினா:—அத்தொடர்கள் அத்வைதக்கொள்கையையே கூறுகின்றன என்பதற்கு மற்றும் ஆதாரம் கூறமுடியுமா?

விடை:—கொற்றவன்குடி ஊரினராகிய உமாபதிசிவாசாரியார் 'சங்கற்ப நிராகரணம்' என்ற நூலின் இறுதியில் சைவவாதி மதத்தைக் கண்டிக்கிறார். அதன் கடைசியில் அவர், சைவவாதிகளின் மதமும் அத்வைதமே ஆகிவிடுகிறதே, என்று கூறுகிறார். அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக முற்கூறிய "இன்றெனக் கருளி" என்னும் திருவாசகத்தைக் கூறி, "மாணிக்கவாசகரும் அத்வைதி யாகிவிடுகிறார்" என்று நூலை முடித்திருக்கிறார்.

வினா:—சைவசித்தாந்தசாத்திரத்தில் யாது அத்வைதத்தைக் கூறுகிறது?

விடை:—சைவசாத்திரத்திற்கு முதனூலாகிய சிவஞானபோதமே அத்வைதத்தைக் கூறுகிற நூல் தான்.

வினா:—அது எப்படி?

விடை:—"ஓர் அரச குமாரன் பிறவியிலிருந்து வேடர் கூட்டத்தில் வளர்ந்தான். அதனால், தன்னை வேடனாகவே நினைத்தான். அவன் உண்மையில் அரசகுமாரனாயிருந்தும், தன்னை வேடனாக நினைத்தது அஞ்ஞானமயக்கத்தாலே தான். பின்பு அரசன் அவனைத் தேடிக் கண்டு அவனுக்கு அறிவுறுத்த, அஞ்ஞானத்தாலே தோன்றிய வேடத்தன்மை நீங்கித் தனது உண்மையான அரசகுமாரத்தன்மையை அடைந்தான்" என்ற கதையை உதாரணமாகக் காட்டி, 'சீவனும் பரம்பொருளும் ஒன்றல்ல என்ற வேற்றுமைத்தோற்றம் மயக்கமே; சீவன் முக்காலத்தும் சிவனே' என்பது

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனை

என்னும் சிவஞானபோதம் 8-ம் சூத்திரத்தால் விளக்கப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில் இதே உதாரணம் முற்காலத்திலேயே மறைமுடியாம் பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தின் பாஷ்யத்தில் முதல் அத்தியாயத்தில் 20-ம் கண்டிகையில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளால் விளக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதனால், "சிவஞானவன் முத்தி நிலையில் மாத்திரமே யன்றி, முக்காலத்தும் எப்பொருளும் சிவமே" என்ற நியாயத்தால், 'ஸம்ஸார நிலையிலும் தானறியாமற் போனாலும் அவ்வரசகுமாரனைப்போல உண்மையில் பரம்பொருளே. பரம்பொருளைத் தவிர வேறல்லன்' என்ற அத்வைதவேதாந்த வுண்மை தெளிவாகிறது.

வினா:—அந்நூல் இக்கொள்கையையே கூறுகின்றது என்பதற்கு வேறு ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—"யாவையும் சூனியம் சத்தெதிராதலின்" என்னும் சிவஞானபோதம் ஏழாவது சூத்திரத்தில், 'ஸத்தாகும் சிவத்தின் ஞானம் உதயமான பொழுது, அச்சிவத்தைத் தவிர வேறுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் சூனியமாய் விடுகின்றன' என்ற தத்துவம் விளக்கப்படுவதால், 'பரமாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுங்கால், உலகம் இல்பொருளாகின்றது' என்னும் அத்வைதவேதாந்ததத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

வினா:—இன்னும் வேறு ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—சிறந்த அநுபவாத்வைதியாகிய தாயுமான ஸ்வாமிகள், சிவஞானபோதம் இயற்றிய மெய்கண்டாரை,

பொய் கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ?

என்று 'எந்நாட் கண்ணி'யிலே புகழ்கிறார்.

வினா:—'தாயுமானவர் சிறந்த அத்வைதி' என்பதற்கு ஆதாரம் என்ன?

விடை:—அவருடைய பாடல்கள் யாவும் சுத்த அத்வைத தத்துவத்தையே விளக்குகின்றன. உதாரணமாகச் சிலவற்

றைக் கூறலாம். சுத்த நிர்க்குணமான பரதெய்வமே" என்று 'சுகவாரி'யில் இறைவனை நிர்க்குணனாகக் கூறுகிறார். "இந்திர ஜாலங் கனவு கானலின் நீரென வுலகம்" எனப் 'பொருள் வணக்கத்தில், உலகத்தைப் பொய்யென்று அறிவிக்கிறார். "அத்துவித வஸ்துவை", "அத்துவித ஆனந்த சித்த முண்டாம்" "அத்துவித அனுபவத்தை" என்று பல விடங்களில், அத்வைதச் சொற்களைப் பிரயோகிக்கிறார். இவற்றால், தாயுமானவர் சிறந்த அநுபவ அத்வைதி என்பது தெளிவு. அன்றியும், முற்கூறிய பாட்டிலே, "அத்துவித மெய்கண்ட" என்ற தொடரால், "அத்துவிதமே மெய்; அதற்கு மாறான துவிதம் பொய்" என்னும் கருத்தையும் வெளியிடுகிறார்.

வினா :—சைவமும் அத்வைதமும் ஒன்றே என்பதற்கு இன்னம் ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை :—மெய்கண்டாருடைய சீடராகிய சிவஞான வள்ளல், 'வள்ளலார் சாத்திரம்' எழுதியிருக்கிறார். அவர் சிறந்த சைவராகக் கொள்ளப்படுவது போலவே, சிறந்த அத்வைதியாகவும் கொள்ளப்படுகிறார்.

வினா :—எவ்வாறு இது தெரிகிறது?

விடை :—

சைவசித் தாந்தமெல்லாம் தானவனாகி நிற்றல்
மையறு வேத சித்த மற்றது நானே யென்னல்
உய்வகைக் கிரண்டு மொன்றென் றோதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற் குரவ னீயே திருப்புலி வனத்துளானே

என்று குருவைத் துதிக்கிறார். இதில் முத்திக்காம் இவ்விரண்டு சித்தாந்தங்களும் ஒன்றே என்று கூறுவதால், சைவசித்தாந்தமும் அத்வைதமே யாகிறது.

வினா :—மற்றும் சைவசித்தாந்தத்தில் அத்வைதக்கொள்கை எங்குக் காணப்படுகிறது?

விடை :—'சித்தியார்' என்னும் அருணந்திசிவத்தின் நூலுக்கு முற்பட்ட சைவநூல்களிலெல்லாம், அத்வைத வேதாந்தமே விசேஷித்துக் கூறப்படுகிறது.

வினா :—வேதாந்தத்தின் பொருள் அத்வைதமே என்பதை இன்னும் யார் விளக்கியிருக்கிறார்கள் ?

விடை :—"மறைமுடி வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் இரண்டற்ற பரம்பொருளைக் கூறுவதிலேயே கருத்து" என்று ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதா சாரியஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்கள்.

வினா :—அத்வைதக் கருத்தையே வேதாந்தம் என்னும் சொல்லால் பூர்வாசாரியர்கள் வழங்கியிருக்கிறார்களா ?

விடை :—வழங்கியுள்ளார்கள். "அத்வைத சித்தி" என்னும் பெரு நூலியற்றிய மதுசூதனஸரஸ்வதி என்னும் மஹான் அத்வைத சித்தாந்தத்தை ஒரு அம்ருத பிந்துவில் அடக்கிக் காட்டும்வகையில் "சித்தாந்த பிந்து" என்னும் உயரிய நூலை உலகத்திற்களித்திருக்கிறார். மற்றுமொரு முக்கியமான அத்துவைதநூல் சர்வ வேதாந்த சித்தாந்த சார சங்கிரஹம். இன்னொரு முக்கியமானநூல் "சித்தாந்த சித்தாஞ்ஜனம்" என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. அத்வைத வேதாந்தக் கொள்கைகளையெல்லாம் ஒருங்கே புனைந்த அப்பைய தீக்ஷிதருடைய மற்றொரு பெருநூலுக்குச் "சித்தாந்த லேச சங்கிரஹம்" என்ற பெயர் வழங்குகிறது.

ஆதலால் அத்வைத சித்தாந்தமே உபநிஷத்துக்களாம் வேதாந்தத்தின் தெளிவு. உபநிஷத்துக்களில் யஜ்ஞகாலங்களில் செய்யவேண்டிய சில உபாசனைகளும் தனித்துச் செய்யவேண்டிய "சூரியனே மது" என்று நினைப்பது போன்ற சில உபாசனைகளும், உருவத்துடனும் குணங்களுடனும் சேர்த்துச் செய்யவேண்டிய சில ஈசுவரோபாஸனங்களும், ஆத்மவித்யைக்குத் தகுதியான புத்திரனே பிறக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கிருஹஸ்தர்களுக்காகச் சொல்லப்பட்ட சில கர்மங்களும், இவ்வளவிற்கும் பயனான துரீய அத்வைத சிவாத்ம ஞானமும் கலந்து உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இவைகளில் எல்லாவற்றிற்கும் பயனான துரீய அத்வைத சிவாத்ம ஞானத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதிலேயே அத்வைத சித்தாந்த நூல்கள் வேதாந்தத்தின் தெளிவாகின்றன.

இந்தச் சிவாத்ம அத்வைத துரீய நிலை ப்ரணவப் பொருளை அறிவிக்கும் மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் இறுதியில் மிளிர்கின்றது.

வினா :—இதுவரை கூறியவற்றால் என்ன தெரிகிறது?

விடை :—துயருறும் ஏழைகளாம் மானிட மக்களைக் கருணையுடன் கைதூக்கிவிடும் ஒரே நோக்கத்துடன் உழைக்கும் எல்லா நூல்களின் ஆசிரியர்களும், முக்தியை யடைவதற்குப் படிப்படியாக அமைத்த கருமம், பக்தி, வழிபாடு, யோகம் முதலிய கொள்கைகளில் வெவ்வேறு கருத்துடையவராயினும், அவர்கள் அத்வைதத்திலே தான் உள்ளக்கருத்துடையவர்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வினா :—“அத்வைதம்” என்பதற்குப் பொருள் என்ன?

விடை :—“அத்வைதம்” என்பது வடசொல். ந, த்வைதம் இதன் சமாசம். இங்கு ‘ந’ ‘அ’ என்று மாறிற்று. இதற்கு இன்மை பொருள். த்வைதம் என்றால் வேறுபாடு. எனவே, ‘அத்வைதம்’ என்ற சொற்கு “வேறுபாடில்லாதது” என்பது பொருள்.

வினா :—‘அத்வைதம்’ என்பதற்கு, ‘வேறுபாடல்லாதது’ என்று பொருள் சொன்னால் என்ன?

விடை :—பெரியோர் எல்லோரும் இன்மைப்பொருளையே கொண்டிருக்கின்றனர். சிவஞானபோதஆசிரியரும், 8 ம் சூத்திரத்தில், “அந்நியமின்மையின் அரன்கழல் செலுமே” என்று இன்மைப்பொருளையே கொண்டிருக்கிறார்.

வினா :—வியாகரணசாஸ்திரம் ‘ந’ கரத்திற்கு என்ன பொருள் கூறுகிறது?

விடை :—‘ந’ என்பதற்கு, அன்மை, இன்மை, உவமை முதலிய ஆறு பொருள்களையும் கூறிப் பின்னர், இவ்வெல்லாப்பொருளுக்கும் பொதுப்பொருளாக, “நிவ்ருத்தம் அல்லது ஆரோபம்” என்பதைக் கூறியிருக்கிறது. ‘ஆரோபம்’ என்றால், ஓரிடத்தில் இல்லாத பொருள் அங்குத் தோற்றுவது. இதைக்கொண்டு, “தோற்றம் அல்லது தோற்றமாம் த்வைதத்தின் நிவிருத்தி” என்னும் பொருளே ஸம்ஸ்கிருத இலக்

கணப்படி அத்வைதமென்னும் சொல்லின்கருத்தாய் முடிகின்றது.

வினா :—இவ்விதப் பொருளை யார் கூறியிருக்கிறார் ?

விடை :—மஹாபாஷ்ய மியற்றிய பதஞ்சலி முனிவர்.

வினா :—ஒருவன் த்வைதக்கொள்கையைக் கொண்டால் என்ன ?

விடை :—த்வைதம் வேத சம்மதமன்று.

வினா :—வேதத்திலே த்வைதத்தை (வேறுபாட்டை)த் தெரிவிக்கும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றனவே, அவற்றிற்கு என்ன பயன் ?

விடை :—முடிவான அத்வைதத்தைப் போதிப்பதே அவற்றின் பயன்.

வினா :—இவ்வாறு யாரேனும் கூறியிருக்கிறார்களா ?

விடை :—தாயுமானவர், " துவிதமே அத்துவித ஞானத்தையுண்டுபண்ணு ஞானமாகும் " * என்று கூறுகிறார் என்பது முன்னரே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும், அவை யாவும் அநுவாத அர்த்தவாதங்கள். த்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் அவற்றிற்கு உண்மைக் கருத்து இல்லை. வேற்றுமையானது கண், காது முதலிய பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தினாலே அறியப்படுவதால், அவற்றை வேதம் அறிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

வினா :—அநுவாத அர்த்தவாதங்கள் என்றால் என்ன ?

விடை :—இவற்றை ஒருவகையான புகழ்ச்சி வாக்கியங்கள் என்று கூறலாம். உதாரணமாக, பனிக்காலத்தில் காலைவேளையில் உண்டாகும் குளிரை நெருப்பிலே காய்ந்தால் போக்கிக் கொள்ளலாம். இது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. இதை வேதம் ஓரிடத்தில், 'அக்கினி குளிருக்கு மருந்து' என்று கூறுகிறது. இம்மாதிரி இதர பிரமாணங்களாலே தெரிந்தவற்றை வேதம் பலவிடங்களில் சொல்லுகிறது. இத்தகைய வாக்கியங்களே அநுவாத அர்த்தவாதங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

---

* 2 ம் பக்கம் பார்க்க.

ஆதலால் முன் சொன்னபடி, 'பிரத்யக்ஷம்' முதலிய சான்று களால் தெளிவாகத் தெரிந்தவற்றைத் தெரிவிக்க வேதம் வேண்டியதில்லை. இதர பிரமாணங்களால் அறிய முடியாதவற்றை அறிவிக்கவே வேதம் ஏற்பட்டது.

வினா :—இங்கு எது பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் அறியக்கூடியது? எது அறிய முடியாதது?

விடை :—ஐந்துவிதமான த்வைத ஞானங்களும், பிரத்யக்ஷத்தாலோ. அல்லது, அநுமானத்தாலோ அறியக்கூடியவை.

வினா :—அந்த ஐந்துவித த்வைதங்கள் யாவை?

விடை :—அவை (1) ஜீவனுக்கும் ஈசனுக்கும் வேறுபாடு (2) ஜீவனுக்கும் ஜடத்துக்கும் வேறுபாடு (3) ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் வேறுபாடு (4) ஜடங்களுக்குள் பரஸ்பரம் வேறுபாடு (5) ஜடத்துக்கும் ஈசனுக்கும் வேறுபாடு என்ற ஐந்தும் ஆகும். இவ்வைந்து பேத ஞானங்களே மோக்ஷ சாதனமென்பது த்வைதிகளின் கொள்கை.

வினா :—இந்த ஐந்தும் பிரத்யக்ஷத்தாலோ அல்லது அநுமானத்தாலோ அறியப்படுகின்றனவே, இந்தப் பிரமாணங்களால் அறியக்கூடாதது எது?

விடை :—ஸர்வபரிபூரணமான பரமாத்ம அத்வைதஞானம். அது ஒன்றுதான் பிரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால் அறிய முடியாதது. ஆதலால், அந்த ஒன்றைத் தெரிவிப்பதற்குத் தான் வேதம் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அத்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதாலே தான் வேதம் வேதமாகிறது. அத்வைதம் ஒன்று தான் வேதத்தின் பொருள். அறியக்கூடாததை அறிவிப்பதே வேதத்தின் கடமை.

வினா :—ஒரு நூலிலே த்வைதவாக்கியங்களும், அத்வைத வாக்கியங்களும் இருக்குமானால், அந்த நூலுக்குத் த்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் தாத்பரியமா? அத்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் தாத்பரியமா?

விடை :—எந்தப் பிரபந்தத்திலேனும், கருமமார்க்கத்தையும் பக்திமார்க்கத்தையும் அறிவிக்கும் த்வைத வாக்கியங்கள் ஆயி

ரக்கணக்காக இருப்பினும், அதில் அத்வைதவாக்கியம் ஒன்று இருந்துவிட்டால், அப்பிரபந்தம் முழுவதும் அத்வைதக் கருத்து கொண்டதே என முடிவு கூறலாம். ஏனெனில், அத்வைத ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு, த்வைதநிலையிலிருந்து செய்யவேண்டிய கருமஞான யோகங்களும், அந்தரங்கசாதனங்களான சமம், தமம் முதலியவையும் அவசியம் அபேக்ஷிக்கப்படுகின்றன.

வினா :—'கருமம்' முதலியவற்றால் அத்வைத அறிவு உண்டாகும் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டா?

விடை :—"அந்தப் பரம்பொருளை வேதமோதல், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலியவற்றால்................" எனத் தொடங்கும் உபநிஷத்வாக்கியமும், அப்பைய்ய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளுடைய

இளம்பிறை யணிந்த ஈசன தருளால்
அத்வைத வாஸனை ஆடவர்க் குண்டாம்

என்ற பொருள் கொண்ட சுலோகமும், ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத ஸ்வாமிகளுடைய "வர்ணாச்ரம தர்மத்தோடு கூடிய தவத்தாலும், பகவானுடைய திருவருளைப் பெறுவதாலும், மனிதர்களுக்கு அறிவு ஏற்படும்" என்ற திருவாக்கும் இதைத் தெரிவிக்கின்றன.

வினா :—த்வைதஅறிவு, அத்வைதஅறிவிற்கு வேண்டுதல் போல, அத்வைதஅறிவு த்வைதஅறிவிற்கு வேண்டுமா?

விடை :—த்வைதஉபாஸனத்திற்கு அத்வைத ஞானம் வேண்டுமென்பதில்லை. அவசியமில்லை யென்பது மாத்திரமேயன்று; அத்வைதஞானம் உதயமானால், த்வைதநிலையும் அதன் காரியங்களுமே அடியோடு குலைந்துவிடும். ஆதலால், த்வைதத்திற்கு அத்வைதவாக்கியங்கள் அங்கமாகமாட்டா.

வினா :—இதனால் ஏற்பட்ட முடிவு என்ன?

விடை :—கீழ்க்கூறியவாறு, எந்த நூலிலேனும், ஓர் அத்வைதவாக்கியம் இருப்பினும், அந்நூலிலுள்ள த்வைத வாக்கியங்களெல்லாம் அவ்வத்வைதஞானத்திற்கு அங்கமாகி, அவ்வத்வைதஞானத்திலேயே உட்கருத்து கொண்டவை யாகின்றன.

வினா :—வேதத்திலுள்ள அநுவாத அர்த்தவாதவாக்கியங்கள் எல்லாம் பயனற்றவைகளா?

விடை :—இல்லை. அத்வைதஞானமாகிய பூர்ணப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைவதற்குச் சித்தசுத்தியும், சித்த ஒருமைப்பாடும் அவசியம் வேண்டும். அவற்றையடைய, அக்னிஹோத்ரம் செய்தலும் தெய்வவழிபாடு முதலியவற்றைச் செய்தலும் வேண்டும். இதனால், அத்வைதப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் கருமோபாஸனங்களே முதற்படிகள் என்பது விளங்கும். அந்தக் கருமோபாஸநங்களைப் புகழ்வதால், இந்த அர்த்தவாதங்கள் பூர்ணப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் படிப்படியாக அடைவிக்கின்றனவாய் இருக்கின்றன.

வினா :—ஒரு மனிதனுக்கு அத்வைதத்தில் நாட்டமுண்டாவதெப்படி?

விடை :—

> "இளமதி புனைந்த ஈசனதருளால்
> அத்வைத வாசனை ஆடவர்க்குண்டாம்
> மற்றெவ் வகையிலும் இல்லவே இல்லை"

என்று ஸ்ரீ அப்பைய்யதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் காப்புக்கவிக்ளில் கூறியிருப்பது முன்பே எடுத்துக்காட்டப் பெற்றது.

வினா :—இவ்வத்வைத தத்துவத்தைப் பரகதியாகக் கொண்ட பண்டிதமணிகள் செய்யவேண்டியதென்ன?

விடை :—எந்த எந்த நூல்கள் எந்தஎந்த முறையில் இரண்டற்ற அத்வைதஉண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன என்பதைத் தங்களுடைய நுண்ணிய அறிவால் ஆராய்ந்து அமைந்த கருத்துக்களையும், அத்வைதசித்தாந்தத்தின் சொரூபத்தையும், அது ஆன்மாக்கள் முத்தியடைய உதவும் விதத்தையும், உண்மையை ஆராய விரும்பும் மக்களுடைய முன்னிலையில் சமர்ப்பித்து, அவ்வித பக்குவிகளுக்குத் தொண்டாற்றுவதே அத்வைததத்துவத்தைப் பரகதியாகக் கொண்டுள்ள பண்டிதமணிகள் ஆற்றவேண்டிய அவசியமான கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

வினு :—அத்வைத சித்தாந்தத்திலே முக்கியமான கொள்கைகள் யாவை?

விடை :—

(1) ஒன்ருன பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது.

(2) உலகத்தோற்றம் உண்மையன்று, பரம்பொருளே உண்மை.

(3) ஞானத்தால் மட்டுமே முத்தி பெறமுடியும்.

(4) சிவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல.

(5) பரம்பொருள் நிர்க்குணமான வஸ்து.

(6) ஜீவன் முத்தி.

(7) ஸத்தியத்தின் மூவகை நிலை.

(8) அரிக்கும், அரனுக்கும் (தக்ஷிணமூர்த்திக்கும் நடராஜமூர்த்திக்கும் போலவும், இராமனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் போலவும்) வேறுபாடில்லை.

1. ஒன்ருன பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது.

வினு :—"ஒன்ருன பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது" என்பது எவ்வாறு தெரிகிறது?

விடை :—நான்கு வேதங்களும் "இவ்வுலகம் முழுவதும் புருஷனே" என்று முழங்குகின்றன வாதலால், "புருஷன் என்பவன் பூரணப்பொருள். பூரணப்பொருளே உண்மைப்பொருள். எனவே, ஒன்ருன பரம்பொருளே எல்லாம். பரம்பொருள்தான் உண்மைப்பொருள்; வேரென்று முண்மையில்லை" என்பது இரண்டற்ற அத்வைதத்தில் ரனிச்சிறப்பமைந்ததொரு முடிவாகும்.

வினு :—தமிழ்ப்பண்டை நூல்களில் இக்கருத்து இடம் பெற்றுள்ளதா?

விடை :—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், 'துறந்தானை' எனத் தொடங்கும் திருநாகேச்சுரத் திருத்தாண்டகத்தில்

நீர் நிலந்தீ வெளி காற்ருகி நிற்பனவு
நடப்பனவு மாயினுனை (6 திருமுறை திருநாகே. திருத்தாண்ட 6)

என்று, இங்குக் கூறிய உண்மையை விளக்கியிருக்கிருர்.

2. உலகத்தோற்றம் உண்மையன்று

வினா :—உலகம் பரம்பொருள் தானே?

விடை :—ஆம்.

வினா :—ஆனால், உலகம் கடவுளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அறிவற்றதாய், தனிப்பட்டதாய்த் தோன்றுகிறதே! இதுவும் உண்மை தானே?

விடை :—இல்லை. இத்தோற்றம் உண்மையன்று, பொய். முன்னது உண்மையானால், பின்னது பொய்யாகவே வேண்டும்.

வினா :—எப்படிப் பொய்?

விடை :—"ஒருவன் இருளில் ஓரிடத்திற்குச் செல்கிறான். வழியில், ஒரு பழுதை கிடக்கிறது. அதைப் பாம்பு என்று எண்ணி விடுகிறான்; பயப்படுகிறான்."

இங்கு, உண்மையான பழுதையில், பாம்பென்ற தோற்றம் உண்டானது பொய்தானே? இதுபோலேதான், உண்மையான பரம்பொருளில் உலகத்தோற்றம் உண்டானது பொய்.

வினா :—ஒருவனுக்கு 'உலகம் பரம்பொருளினும் வேறுபட்ட'தென்ற எண்ணம் எதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்பட்டது?

விடை :—அறியாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு அறியாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றுவது உண்மைக்கு மாறான அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட உலகத்தோற்றம் பொய்யே என்னும் கொள்கை இரண்டற்ற அத்வைதத்திலே தனிச்சிறப்பமைந்ததொரு முடிபாகும்.

வினா :—தமிழ்நூல்களில் இதற்குச் சான்றுளதா?

விடை :—தமிழ்ப்பெரியோ ரெல்லோரும் உலகம் பொய்யென்று கதறியிருக்கிறார்கள். —திருநாவுக்கரசர்,

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில் புலம்பாநின்ற
புண்ணியங்காள், தீவினைகாள், திருவே, நீங்கள் (6. திருவாரூர் 1.)

என்றும்,

பொய்விரா மேனிதன்னைப் பொருளெனக் காலம் போக்கி
(4. திருச்சோற்றுத்துறை 1.)

என்றும் கூறுகிறார்.

"உலகம் மாயை. மாயை பொய்ப்பொருள்" என்றும், ஆதலால் "உலகம் பொய்த்தோற்றம்" என்றும் இதனால், செவ்வனே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வினா:—இன்னும் எவற்றில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது?

விடை:—மாணிக்க வாசகர் திருவாசகத்தில்,

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி
மதித்திடா வகை நல்கினான் (சென்னிப்பத்து 5.)

என்றும்,

திருமந்திரத்தில்,

ஆயும் பொய்ம் மாயை யகம்புறமாய் நிற்கும்
(8 தந்திரம் பராவத்தை 7)

என்றும்,

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில்,

"பொய்மாயையில் உழல்வேனை"

என்றும்,

தாயுமானார் பாடலில்,

சகம் பொய்யெனத் தம்பட்டம் அடியே

என்றும் அத்துவைத வேதாந்த சித்தாந்தம் முரசறையப்பட்டிருக்கிறது.

வினா:—உலகைத் தியானிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைக்குமா?

விடை:—கிடைக்காது. பொய்யான உலகைத் தியானிப்பவனுக்குப் பந்தந்தான் ஏற்படும். மெய்யான பரம்பொருளைத் தியானிப்பவனுக்கு முக்தி யேற்படும்.

வினா:—இது எதனால் தெரிகிறது?

விடை.—சாந்தோக்கிய உபநிடதம் 6-வது அத்தியாயத்தில், 16-வது கண்டத்தில், "காய்ச்சிய மழுவை ஏந்துதல்" என்னும் உதாரணத்தால் இது விளக்கப்படுகிறது.

வின :—எப்படி ?

விடை :—"பொய்யைக் கடைப்பிடித்தவன் திருடன். அவன் காய்ச்சிய மழுவைக் கொள்ளும்போது எரிக்கப்படுகிறான். அவனுக்குப் பந்தம் ஏற்படுகிறது. திருடாதவன் மெய்யைக் கடைப்பிடித்தவன். அவனுக்கு விடுதலை ஏற்படுகிறது" என்னும் பொருளை விளக்கிவிட்டு, அடுத்த வாக்கியத்திலேயே "அது போல, 'எல்லாம் பரமாத்மாவே; நீயும் அவனே' என்ற மெய்யைக் கடைப்பிடித்தவன் பந்தத்தினின்று விடுபட்டு, வீட்டையடைகிறான்" என்று உத்தாலகர் என்னும் முனிவர் தம் குமாரனை சுவேதகேதுவுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

[இவ்விடத்துள்ள "அது நீயாயிருக்கிறாய்" என்னும் மஹா வாக்கியம், மோக்ஷத்தின்பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டதாதலால், "நான் பருத்தவன்" என்னும் உலகோருடைய வாக்யத்தைப்போல பொய்யான வொற்றுமையை யறிவிப்பதன்று"

இதன் விரிவைப் பின்னர்க் காணலாம்.]

3. ஞானத்தாலேதான் முத்தி பெற முடியும்

வின :—முக்தியை எதனால் பெறமுடியும் ?

விடை : — அறிவால் — அதாவது ஞானத்தாலேதான் — பெற முடியும்.

வின :—இதற்கு ஆதாரமென்ன ?

விடை:—புருஷஸூக்தத்தில் உள்ள "அந்தப் பரம்பொருளை யறிந்தவன், இவ்வுலகிலே(யே) அழிவற்றவனாகிறான். (நற்)கதிக்கு வேறு வழி இல்லை" என்னும் பகுதி இதற்கு ஆதாரம். இதனால், "அறிவால் மட்டுமே முத்தி பெறமுடியும்"
என்பது தெரிகிறது.

வின:—இதை இன்னும் யார் யார் விளக்கியிருக்கிறார்கள் ?

விடை :— காரியாசான் சிறுபஞ்சமூலத்தில்

ஞானத்தால் வீடாக நாட்டு (36)

என்றும்,

திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

என்னை ஞானத் திருளறுத் தாண்டவன்
றன்னை ஞானத் தளையிட்டு வைப்பனே

(தனி திருக்குறுந்தொகை 3, 2)

என்றும்,

தானத்தைச் செய்து வாழ்வான் சலத்துளே யழுந்துகின்றீர்
வானத்தை வணங்கவேண்டில் வம்மின்கள் வல்லீராகில்
ஞானத்தை விளக்கையேற்றி நாடியுள் விரவவல்லார்க்கு
ஊனத்தை யொழிப்பர்போலும் ஒற்றியூருடைய கோவே

(திருநாவுக்கரசர்-திருவொற்றியூர்-திருநேரிசை 3)

என்றும்,

நம்மாழ்வார் *திருவாய்மொழியில்,*

பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வார் (1. 7. 1.)

என்றும்,

திருமூலர் *திருமந்திரத்தில்,* (சமாஜப் பதிப்பு 1674-ம் பாடலில்)

ஞானத்திறப்பத நண்ணு சிவஞானி

என்றும்,

தாயுமானார்,

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத் தானுகச் செய்தருளுஞ் சமர்த்தை

(மண்டலத்தின். 5)

என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

வினா:—இதைப்பற்றி இன்னும் எங்கே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது?

விடை:—பிரபுலிங்க லீலையில்,

உரைசெயிற் பாமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியை நற்கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்று ஞான
மருவுதற்கேது வென்று மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவரன்றே

(சித்தராமய்யர் கதி 69)

என்று விவரிக்கிறார்.

வினு :—ஒருவனுக்கு எத்தகைய அறிவு ஏற்படவேண்டும்?

விடை :—எல்லாம் ஆன்மாவானபடியால், எல்லாம் இரண்டற்ற பரம்பொருள் என்ற அறிவு ஏற்படவேண்டும்.

வினு :—எல்லாம் இரண்டற்ற ஒரே ஆன்மா என்றறியாமல், எல்லாம் வெவ்வேறுனவை, இரண்டானவை என்று கொண்டால் என்ன தவறு?

விடை :—“தன்னிலும் வேருக இரண்டாவது பொருள் உண்டு” என்று எண்ணும்போதுதான், ஆசை முதலியன தோன்றுகின்றன. இவ்வாசை முதலியன துயரம் தோன்றுதற்கான விதைகள். இவை வளர்வதற்கு “இரண்டென்னும் துவைதஅறிவு” பற்றுக்கோடா யிருக்கிறது.

வினு :—முத்தியின் தன்மை யாது?

விடை :—துயரத்திற்குக் காரணம், “ஒரே பரம்பொருள் எல்லாமாய் நிற்கின்றது” என்பதை யறியாததிலிருந்து முளைத்த இரண்டென்னும் துவைதத்தோற்றமாதலால், அந்த இரண்டென்னும் துவைதத்தோற்றத்தை நீக்கிவிடுதலே முத்தி யாகும்.

வினு :—இரண்டென்னும் தோற்றத்தைச் சிதையச் செய்வதெப்படி?

விடை :—இருளில் ஒரு தூண் திருடன்போலத் தோன்றுகிறது. வெளிச்சத்தில் ‘தூண்’ என்ற உண்மை தெரிந்ததும், தூணிலிருந்து திருடனென்ற தோற்றம் போய்விடுகிறது. அதுபோலவே, எல்லாம் பரம்பொருள், அவன் ஒருவனே, அவனே உண்மையன். என்ற அறிவு ஏற்பட்டவுடனே இரண்டென்னும் தோற்றம் இல்லாதாகிவிடுகிறது.

வினு :—தோற்றம் இல்லையானுல், எஞ்சி நிற்பது யாது? அதனுலேற்படும் பயன் என்ன?

விடை :— இரண்டென்னும் தோற்றம் இல்லாமல் போகவே எஞ்சி நிற்பது எல்லாம் ஒரே உண்மைப்பொருளே யான ஞானமே யாகும். இந்த ஞானந்தான் முத்திக்கு மூலகாரணம். இதனுலேயே, “ஞானத்தால் மட்டுமே முத்திபெற முடியும்” என்பது அத்வைதத்தில் தனிச் சிறப்பமைந்ததொரு முடிபாகிறது.

வினா :—இத்தகைய பேரறிவு எவ்வாறு ஏற்படும் ?

விடை :—நல்லொழுக்கம், பக்தி, தியானம், பகுத்தறிவு, பற்றின்மை, இறைவனருள் முதலியவற்றால் ஏற்படும். இதைத் தான். முற்கூறிய ' பிரபுலிங்கலீலை'ப்பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

வினா :—பந்தத்துக்குக் காரணமாகிய உலகம் பொய்யென்ற உணர்ச்சியால் என்ன சித்திக்கிறது ?

விடை :—பொய்ப்பாம்பு, பழுதை யென்ற அறிவால் நீங்கு மாறு அப்படியே உலகம் பொய், பரம்பொருளே உண்மை, அது எங்கும் நிறைந்தது என்ற அறிவால் பந்தம் நீங்கும். அந்நிலையே முத்தி ஆகும்.

4. சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல

வினா :—வேதம் சீவனையும் பரம்பொருளையும் பற்றி என்ன கூறுகிறது.

விடை :—" பொருள்களெல்லாம் கற்பனை. அவை யாவும் உண்மையில் பரம்பொருளே " என்று கூறிய வேதமே, " அது நீயாய் இருக்கிறாய் " " இந்த ஆன்மா பிரும்மம் " என்ற தொடர் களால் சீவர்களும் பரம்பொருளும் வேறல்லர் என்பதையும் தெரிவிக்கிறது.

வினா :—வேதத்தில் அது என்னும் சொல்லால் எது குறிக் கப்படுகிறது ?

விடை :—பரம்பொருள் குறிக்கப்படுகிறது.

வினா :—' நான் ' என்னும் சொல்லால் எது குறிக்கப்படு கிறது .?

விடை :—' சீவான்மா ' குறிக்கப்படுகிறது.

வினா :—உலகைப் பரம்பொருள் என்று கூறி, சீவான்மா வைப் பரம்பொருள் என்று கூறாமற்போனால் என்ன குற்றம் ?

விடை :—அங்ஙனம் கூறாமற் போனால், பரம்பொருளைத் தவிர வேறொரு பொருள் இருப்பதாக முடியும். 'துவைதபுத்தி துயரந்தரும்' என்று முன்பே கூறினோம். அது மாத்திரமில்லா மல் பரமாத்மாவின் பூரணத்தமைக்கும் பங்கம் ஏற்படும்.

வினா:—ஜீவாத்துமா வேறு, பரமாத்மா வேறு என்று யாராவது பொருள் கூறுகின்றார்களா?

விடை:—சிலர் அவ்விதம் கூறுகின்றனர். 'நான் கறுப்பாயிருக்கிறேன்' 'நான் பருத்தவனாயிருக்கிறேன்' என்ற விடத்துக் 'கறுத்துப் பருத்த தன் தேகம் வேறு; ஆன்மா வேறு' எனினும், இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்தி உலகோர் கூறுவது போலவே, ஜீவனையும் அவனின் வேறான ஈசனையும் இவ்வாக்கியம் ஒன்றுபடுத்திக் கூறுகிறது என்கிறார்கள் வேறு சிலர். முத்தி நிலையில் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றானாலும் அந்த அபேதம் உண்மையன்று" என்றும் உரை காண்கிறார்கள்.

வினா:—இவ்வுரை சரியானதா?

விடை:—இல்லை.

வினா:—ஏன்?

விடை:—ஆன்மாவையும் அதனின் வேறான உடலையும் நான் பருத்தவன் என்று ஒன்றுபடுத்திக் கூறுவதே அஞ்ஞான மயக்கத்தால் ஏற்படுவது. ஆதலால், அது பொய்யே. அவ்வெண்ணமே பிறப்பிறப்பென்னும் துன்பத்திற்குக் காரணம். தாயுமான ஸ்வாமிகளும்,

அநியாயமா யிந்த உடலை நானென்றெண்ணி
யந்தகற் காளாகவோ! (சச்சிதாநந்த சிவம்)

என்று கதறுகிறார். இவ்வெண்ணத்தை அநியாய மென்கின்றார்.

வினா:—அதனால் என்ன ஏற்படுகிறது?

விடை—"நீ அதுவாக இருக்கிறாய்" என்ற மகாவாக்கிய உபதேசம் மோக்ஷத்திற்காக மறைமுடியில், ஞானோபதேசமாக உள்ளது. இவ்வுண்மை யுபதேசத்தை அநியாயமும், பொய்யும் அந்தகற்காளாக்குவதுமான 'நான் பருத்தவன்' என்ற பாமர வாக்கியத்தைப் போலக் கொள்வது சரியன்று.

வினா:—ஜீவாத்ம-பரமாத்ம-அபேதமே உண்மையாயிருக்க, வேறாகத் தோன்றும் தோற்றத்திற்கு வேதம் எதை உவமையாகக் கூறுகிறது?

விடை:—உண்மையான ஒரு சூரியன் அநேக ஜலத்துளிகளில் பிரதிபலிக்கும்பொழுது உண்மையல்லாத அநேக சூரிய

பிம்பங்கள் ஏற்படுவதை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறது. எங்கும் நிறைந்து ஒன்றுயிருக்கும் ஆகாயம் என்னும் வெளி, சுவர் போடப்பட்ட 'மடம்' என்னும் ஒரு கட்டடத்திலும், குயவனு லாக்கப்பட்ட 'கடம்' என்னும் ஒரு குடத்திலும், சிறிது பெரிது என்னும் தோற்றத்திற்கும் வழங்கப்படுதற்கும் உள்ளாகிறது. இதுவும் சிலவிடங்களில் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வினு:—இவ்வுவமைகள் எதை விளக்க வந்தன ?

விடை:—இவ்வுவமைகள் 'சீவத்தன்மை உண்மையன்று' என்பதை விளக்குவதற்காக மட்டும் வந்தன.

வினு:—சீவன் ஸம்ஸாரநிலையில் பரம்பொருளினின்றும் வேறுபட்டவனுகவே இருக்கட்டும்; முத்திநிலையில் புதிதாக ஒற்றுமை யேற்படட்டுமே. அந்த விதத்திலும் முத்தியில் அத்வைதம் ஏற்பட்டு விடுகிறதல்லவா ?

முக்காலத்தும் சிவனே சீவனும் மற்றெல்லாமும்
என்று ஏன் கொள்ள வேண்டும் ?

விடை:—சீவன் தோற்றத்தாலல்லாமல், உண்மையிலேயே பரம்பொருளினும் வேறுபட்டவனுயின், முத்திநிலையிலும் அச்சீவன் பரம்பொருளுடன் ஒன்ருகமாட்டான். அப்படியொன்ருவதாகத் தோன்றிடினும், அது மெய்யாகாது. பொய்யாயின் முத்தியே யன்று. ஸம்ஸாரநிலையில் தோற்றும் வேற்றுமையே மெய்யாகவும், முத்தியில் தோற்றும் ஒற்றுமை பொய்யாகவும் ஆகும்பொழுது, ஸம்ஸாரநிலையே மோக்ஷமாகும். பொய்யறிவினுல் 'பிறவிக் கடல்' ஏற்படும் என்றும், மெய்யறிவினுல் 'மோக்ஷம்' சித்திக்கும் என்றும் மேற்கூறிய மறைமுடியாம் சாந்தோக்யம் 'மஹாவாக்யப்ரகரண'த்தில் பறை சாற்றியிருக்கிறதே !

வினு :—மோக்ஷம் புதிதாகத் தோன்றும் ஒற்றுமை என்று கூறுவதில் இன்னும் ஏதாவது குற்றம் உண்டா ?

விடை:—உலகில் புதிதாக உற்பத்தியாகும் எத்தனையோ காரியங்களைப்போல், முத்தியும் ஒரு காரியப்பொருள் என்று ஏற்பட்டுவிடும்.

வினா:—முத்தியை உற்பத்தியுடைய ஒரு காரியப்பொருள் என்று கொண்டால் என்ன?

விடை:—"உண்டாகும் காரியப்பொருளெல்லாம் அழிந்தே தீரும்." ஆதலால் இம்முத்தியும் அழிந்துவிடும். அழியக்கூடியதை முத்தியென்று யாரும் விரும்பார். எனவே, முத்தியென்பதே சித்திக்காது.

வினா:—முத்தியை உயர்ந்த உலகில் ஏற்படும் ஒரு வாஸமாகவோ, அல்லது தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறான ஓர் இன்பமாகவோ கொண்டால் என்ன குற்றம்?

விடை:—ஐம்புலன்களாலோ அல்லது உள்ளத்தாலோ, தன்னினும் வேறாக அனுபவிக்கப்படும் காட்சிப்பொருள்கள் முதலியவையும் இன்பங்களும் அழிவனவே யாகும், அவ்வகைப் பொருளாய்க் கொண்டால், முத்தியும் அழிய நேரும். ஆதலால், ஜீவனென்னும் அறிவுப்பொருளே உண்மையில் பரிபூரண அகண்ட-பரமாத்ம-வடிவாக எக்காலத்தும் இருப்பினும் மாயையென்னும் அநாதிப்பொய்த்திரையால் மூடப்பட்டுத் தான் வேறுபட்டவனென்ற பொய்யெண்ணத்தோடிருக்க, மாயாதீதமான திருவருள் கூடும்பொழுது, ஞானக்கதிரவன் உதயமாக அம்மாயையென்னும் இருட்டலம் ஒழிய, தனக்கென்றுமுள்ள நான் பூர்ணனந்தத்தன்மையையே அடைகின்றது. அதுவே முத்தியாகும். அதுவே சிவம். அதுவே வேதப்பொருள். அது உற்பத்தியாவது மன்று; தன்னைத் தவிர வேறான காட்சிப் பொருளுமன்று; வேறான இன்பப்பொருளு மன்று.

வினா:—பரமாத்மாவுக்குப் பூர்ணத்தன்மை உண்டென்று கூறிவிட்டு, அவனைத் தவிர வேறுபட்ட ஜீவன் என்னும் பொருள் இருப்பது அப்பூரணத்திற்குக் குறைவை ஏற்படுத்துமல்லவா?

விடை:—ஆம். பரமாத்மாவைத் தவிர வேறுபட்ட பொருள் இருப்பதாகக் கூறுவது, பரமாத்மாவின் பூர்ணத்தன்மைக்குக் குறைவு தான். நானென்னு மகங்காரத்தையே அப்பூரணத்தில் கரைத்துவிட்டாலல்லாது, பூர்ணத்தன்மை பூர்ணமாகாது. பரமாத்மாவல்லாத பொருளைப் பரமாத்மாவிலே கரைத்தால், அது கரைந்தாலும் வேறு வேறே. பனிக்கட்டியை ஜலத்தில் கரைத்தால், பூர்ணமாய் ஜலமாகிவிடும். ஜலமும் பூர்ண

மாகிவிடும். கரைதலுக்கு முன்னமே இரண்டும் ஒன்றே. கரைந்த பின்னரும் ஒன்றே. ஜலத்தைத்தவிர வேருன உப்பையோ சர்க்கரையையோ கரைத்தால், கரைதலும் பூர்ணமாகாது; ஜலமும் பூர்ணமாகாது. "ஓடும் ஆறுகள் கடலையடைந்ததும், அவற்றின் பெயரும் உருவும் நீங்கி அவை மறைகின்றன. அவ்வாறே பரம்பொருளை யறிந்தவன் பெயருருவங்களை விட்டு மேலான பரம்பொருளை யடைகிருன்" என்று வேதங் கூறுகிறது. இதற்கு மற்ருெரு காரணமுங் கூறலாம்.

பிறவியிலிருந்து ஆடுகளின் கூட்டத்தில் வளர்ந்த புலி 'தான் புலியில்லை ஆடு' என்று நினைப்பதுபோல பிரும்மத்தினின்றும் தான் வேறுபட்டவனென்று எண்ணும் வேற்றுமைத் தோற்றம் அஞ்ஞானமயக்கமே.'

இந்த 'ஆறு-கடல்' உதாரணத்தாலும், ஆடு வளர்த்த புலியுதாரணத்தாலும், சீவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் இயற்கையிலேயே பேதமில்லை யென்பதும், தோன்றும் பேதம் 'உபாதி' யென்னும் வரையறையால் ஏற்பட்டது என்பதும் தெரிகின்றன.

வினு :—'உபாதி' யென்ருல் என்ன ?

விடை :—கடல்நீர் சூரியகிரணங்களால் இழுக்கப்பட்டு, வானத்தை யடைகிறது. அப்பொழுது, அது 'கார்' என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. அதுவே வானத்தினின்று விடுபட்டதும் "நீர்" என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. இப்படி ஒரே பொருள் பல இடங்களுக்குத் தக்கபடி பல பெயர்களைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் வானம், மலை முதலியவற்றை 'உபாதி' யென்று சொல்லலாம்.

வினு :—இந்த உபாதிதிருஷ்டாந்தத்தால் கிடைத்தது என்ன ?

விடை :—ஒரே நீருக்குப் பல பெயர்கள் வருவது உபாதியாலே தான்; வேறு வேற்றுமை யில்லை. உண்மையில் எல்லாம் ஒரே நீர் தான். அதேபோல சிவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் வேறுபாடில்லை. இதைத் தான் மேற்கூறிய வேத வாக்கியம் நன்கு தெரிவிக்கிறது.

வினா:—சீவப் பிரம்மைக்யத்தைப் பற்றிக் கூறுஞ் சங்க சங்க நூல் உண்டோ?

விடை:—மதுரைக்காஞ்சியில்,

சிறந்த வேதம் விளங்கப்பாடி
விழுச்சீ ரெய்திய வொழுக்கமொடு புணர்ந்து
நிலமமர் வையத் தொருதாமாகி

என மாங்குடி மருதனார் கூறுகின்றனர்.

வினா:—அதைப்பற்றித் திருமுறைகள் கூறுகின்றனவா?

விடை:—திருஞான சம்பந்தர்,

"பத்திப்பேர் வித்திட்டே" (திருக்கழுமலம், திருத்தாளச்சதி, 7.)
எனத் தொடங்கும் தேவாரத்தில்,

............மெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானாகச்செயுமவ னுறையுமிடம்

என்று கூறுகிறார்.

மாணிக்கவாசகர்

"சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி" (கண்டபத்து 4) என்றும்,
"சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி" (அச்சோப் பதிகம் 1) என்றும்

உரைக்கின்றார்.

திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில்,

"நானென நீயென வேறில்லை" (சம்பிரதாயம் 11) என்றும்,
"தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட" (நின்மலாவத்தை 11) என்றும்,

சீவனெனச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவனார் சிவனாரை யறிகிலர்
சீவனார் சிவனாரை யறிந்தபின்
சீவனார் சிவனாயிட் டிருப்பரே (7 போதன் 1)

என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்.

வினா:—இன்னும் யாருடைய வாக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறது?

விடை:—

"முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதானந்த சிவந்தானென்ப தெந்நாளோ" (நிலைபிரிந்தோர். 8)
"நீ யென நானென வேறில்லை" (பாயப்புலி, 58)

என்னும் தாயுமானவர்வாக்குகளுஞ் சான்றாயிருக்கின்றன.

5. பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது

வினா:—பரம்பொருள் சகுணமா? நிர்க்குணமா?

விடை:—பரம்பொருள் உண்மையில் நிர்க்குணமானது. இது அத்வைதத்தின் கொள்கை.

வினா:—பரம்பொருள் சகுணமானதே என்று கூறினால் என்ன?

விடை:—அவ்வாறு கூறினால், பரம்பொருளல்லாததும் பரம்பொருளைப் போன்று அழியாததுமான ஒரு குணகணத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். உண்மையில் எல்லாம் பரம் பொருளாதலின் அக்குணகணமும் பரம்பொருளே. குணங்கள் வேறு, குணங்களையுடைய அப்பரம்பொருள் வேறு என்ற வேற்றுமையில்லாததால், குணபரிபூர்ணமான அப்பரம்பொருள் நிர்க்குணமே.

வினா:—பரம்பொருளல்லாதது ஏதேனும் உண்டோ?

விடை:—இல்லை. இருக்குமாயின், பரம்பொருள் நிர்க்குண மானது என்பது பொருந்தாது. இதனாலேயே பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது என்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வித மான நிர்க்குண பூர்ண ஸாக்ஷாத்காரம், அவரை ஸகுணமாகக் கொண்டு உபாஸித்து அருள் பெறுவதனாலேதான் ஏற்படுகிறது.

வினா:—இதற்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—

'இளமதி புனைந்த ஈசனதருளால்
அத்துவித வாசனை ஆடவர்க் குண்டாம்
மற்றெவ்வகையினும் இல்லவே இல்லை

என்னும் அப்பையதீக்ஷிதர் வாக்கு முன்னரே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

பரம்பொருளின் நிர்க்குணத்தன்மை

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்
இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே
(6. அண்டமுங் கடந்த. 10)

என்று திருநாவுக்கரசர் விளக்கியிருக்கிறார்.

வினா:—பரம்பொருள் நிர்க்குணமானால், இந்த சகுணப் பிரிவினை ஏன் ஏற்பட்டது?

விடை:—சாதாரணமாக மனிதர் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை யறிந்து அனுபவித்து ஆனந்திக்கும் ஆற்றலற்றவராதலால், நிறைந்த நிர்க்குணமான அப்பரம்பொருளே அவ்வான்மாக்களிடம் கருணையால், சகுணமான ஒரு வடிவத்தைத் தோற்றுவித்துத் திருவருட் சொரிந்து, அதன்மூலம் அவர்களைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்ளும். உண்மையில், அது பரம்பொருள். எங்கும் நிறைந்தது. நிர்க்குணமானது. உண்மை தெரியாதபோது சகுணம். இதனாலே தான் வேதம் ப்ரச்னோபனிஷத்தில் பரம்பொருளை இரண்டு வகையாகப் பரம் என்றும் அபரம் என்றும் கூறியது.

வினா:—இதற்கு ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் உண்டா?

விடை:—நெய் உருகிய நிலையில் வெண்மை நிறமும் கட்டியான தன்மையும் இல்லாதிருந்தும், சீதள சம்பந்தம் ஏற்படுங்கால், அதில் கெட்டியும் வெண்மையும் தோற்றுவதுபோல, ஒரு குணமும் குறியுமில்லாத பரம்பொருள் அஜ்ஞானத்தினின்றும் நீங்காத ஆன்மாக்களை நோக்கிக் கருணை யென்னும் சீதளத்தைத் தழுவி சகலகலியாணகுணங்களையும் சக்திகளையும் தோற்றுவித்து ஏற்றுக்கொள்கிறது.

வினா:—இதற்கு ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—பரம்பொருள் சகுண ரூபமாய்ப் பிராமண வடிவங்கொண்டு தன்னைக் கடைத்தேற வைத்த மேன்மையை மாணிக்கவாசகர்,

"இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி" (கீர்த்தித்திருவகவல், 94) என்றும்
"இந்திரஞாலங் காட்டிய வியல்பும்" (கீர்த்தித்திருவகவல், 43)

என்றும் போற்றி, நிர்க்குணம் சகுணமாயிற்றென்ற கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

6. ஜீவன்முத்தி (உயிருடன் விடுபெறுதல்)

வினா :—முத்தி இம்மைப்பயனா? மறுமைப்பயனா?

விடை :—முத்தி இம்மைப் பயனாகும் என்பதாலேதான் 'ஜீவன்முத்தி' ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

வினா :—இவ்வாறு கூறுதற்கு ஆதாரம் என்ன?

விடை :—"அவனை இவ்விதம் அறிந்தவன் இம்மையில் அமிருதத்துவம் என்னும் முத்தியை அடைந்தவனாகிறான்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது, 'இஹ' என்னும் இம்மைச் சொல்லுடன் கூடி, 'புருஷஸூக்த'த்தில் இருக்கிறது.

வினா :—இம்மை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்ன?

விடை :—இம்மை என்னும் சொல்லுக்குப் பகவானால் கீதையில் 'உடலை விடுவதற்குமுன்' என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வினா :—ஜீவன்முக்தியைத் தெரிவிக்கின்ற வேறு ஆதாரங்கள் எவை?

விடை :—'இம்மையிலறிந்தால் உண்மையிருக்கிறது' என்பது ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம். வாமதேவ முனிவருக்குக் கருவிலேயே முத்தி கிடைத்ததென்று "கருப்பத்தில் இருந்துகொண்டே இவற்றையறிந்தே" என்று தொடங்கும் ஐதரேய உபநிஷத்தும் விளக்குகிறது.

வினா :—தமிழ்மொழியில் ஜீவன்முத்தியைத் தெரிவிக்கின்ற ஆதாரம் யாது?

மாங்குடி மருதனார் இயற்றிய மதுரைக்காஞ்சியில்

சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி விழுச்சீ ரெய்திய வொழுக்கமொடு புணர்ந்து
நிலமமர் வையத் தொருதா மாகி உயர்நிலை யுலக மிவணின் றெய்தும்

என்பதும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில்

ஆராவியற்கை யவா நீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும் (370)

என்பதும்.

விடை :—சடகோபமுனிவர் அருளிய திருவாய்மொழியில்

நன்றாய் ஞாலம் கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லா மீர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும் பாழுலப்பிலதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பதுன்பங்கள் செற்றுக்களைந்து பசையற்றால்
அன்றேயப்பொழுதே வீடதுவே வீடு வீடாமே (8, 6, 8)

என்பதும் ஆதாரம் ஆகும்

வினு :—மரணத்திற்குப் பின்னர்தான் முத்தி கிடைக்குமென்று கூறினுலென்ன ?

விடை :—முத்திக்கு வேண்டிய சித்தசுத்தி உயிருள்ள போதே கிட்டாதாயின், மரணத்தால் மாத்திரம் தோன்றும் என்பது பொருத்தமாய் இல்லை. 'இந்த ஜன்மத்தில் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே முத்தியடைவது' என்பதுதான் பொருத்தமாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவன்முத்தியே ஸாக்ஷான்முத்தி யாகிறது.

வினு :—கிரமமுத்தி என்பது என்ன ?

விடை :—யாகஞ் செய்தல், தெய்வவழிபாடு, யோகப் பயிற்சி முதலியவற்றிலே சித்தி பெற்றவனுக்கும், துறவறத்தை முறைப்படி யனுஷ்டிப்பவனுக்கும், கைலாசம் வைகுண்டம் முதலிய சகுணப்பிரும்மஉலகம் கிடைக்கும். இதைப் 'படிப்படியாய் அடையும் முத்தி' என்று கூறலாம். இதைத்தான் வேதம் முதலியன 'கிரமமுத்தி' என்று கூறுகின்றன.

வினு :—சகுணப்பிரும்ம உலகத்தில் இருப்பவர்கள், நிர்க்குணப்பிரும்மத்தில் அடங்குவதெவ்வாறு ?

விடை :—'மஹாப்பிரளயம்' என்னும் ஊழிக்காலத்தில் இறைவனுடைய திரிமூர்த்தியுருவங்களும் மறைந்துவிடும். அந்தக் காலத்தில் மேற்கூறிய முத்தர்களுக்கு நிர்குணப்பிரும்ம சாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். உடனே அவர்கள் நிர்குணப் பிரும்மத்தில் அடங்குவர்.

வினு :—உயிர் நீங்கும் வரை ஸர்வாத்மபாவம் ஏற்படாதவர்களுக்கு ஊழிக்காலத்தில் ஸர்வாத்மபாவம் ஏற்படுவதெவ்வாறு ?

விடை :—அவ்வூழிக்காலம்வரை இறைவன் முன்னிலையில் இருந்த ஒரு விசேஷத்தினுல், அத்வைதஞானம் உதயமாகி,

இறைவனது சகுணமூர்த்தியும் மறையும் அக்காலத்தில் இவனது சீவத்தன்மையும் அழிந்து நிர்குணப்பிரும்மத்தில்ஐக்கியமாகிறான்.

வி௵:—இப்படிக் கூறுவதற்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—உண்டு. "பிரளயம் வந்தகாலத்து அவரனைவரும் பிரும்மாவுடன் ஆன்மஞானிகளாய், பரார்த்தகாலத்தின் முடிவில் மோக்ஷத்தை யடைகின்றனர்." (முண்டகோபநிஷத், 3, 2, 6) என்னும் வேதவாக்கியம் மேற்கூறியதை விளக்குகிறது.

7. ஸத்தியத்தின் மூவகை நிலை

வி௵:—'ஸத்தியம்' அல்லது 'ஸத்தை' என்பதற்குப் பொருளென்ன?

விடை:—'உண்மை' என்பது பொருள்.

வி௵:—இந்த ஸத்தை எத்தனை வகைப்படும்?

விடை:—(1) பாரமார்த்திகஸத்தை (2) வியாவஹாரிக ஸத்தை (3) பிராதிபாஸிகஸத்தை என்று மூன்று வகைப்படும்.

வி௵:—பாரமார்த்திக ஸத்தை என்பது என்ன?

விடை:—பழுதையிலே தோன்றும் பாம்பு முதலிய பொய்ப் பொருள். அதற்கு அடிப்படையான பழுதையைக் கண்டதும் விலகிவிடுகிறது. கனவிலே கண்ட பொருளும், விழித்துக் கொண்டவுடன் போய்விடுகிறது. இவ்வாறே மலையும் கடலும் நிறைந்த இந்த உலகம் முழுவதும் அதற்கு ஆதாரமாகிய பரம் பொருளைக் கண்டதும் போய்விடுகிறது. பரம்பொருளிற்காணும் நிலையே 'பாரமார்த்திக ஸத்தை' என்று கூறப்படும்.

வி௵:—வியாவஹாரிகஸத்தை என்பது யாது?

விடை:—கனவு, மயக்கம் முதலியவை நீங்கிய ஸாதாரண விழிப்புடன் வியவஹாரங்களைக் கவனிக்கும் உண்மைக்கு வியாவஹாரிகஸத்தை என்று பெயர்.

வி௵:—பிராதிபாஸிகஸத்தை என்பது என்ன?

விடை:—கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகத் தோற்றும் மயக்கநிலையிலும், கனவுநிலையிலும் உண்டாவது பிராதிபாஸிகஸத்தை என்னும் தோற்ற உண்மை.

வினா:—பாரமார்த்திகம் முதலிய ஸத்தைகளைத் தெரிவிக்கும் வேதப்பகுதி யாது?

விடை:—'ஸத்தியம் ஸத்தியமாயும், பொய்யாயுமாயிற்று' என்னும் தைத்திரீயஉபநிடதம் பாரமார்த்திக உண்மைப் பொருளாகிய பிரும்மமே வியாவஹாரிக உண்மையான பூமி முதலிய உருவத்துடனும், பிராதிபாஸிக மாகிய பொய், கனவு முதலிய உருவத்துடனும் இருந்தது என்று எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

வினா:—'ஸத்தியத்திற்கு ஸத்யம்' எனத் தொடங்கும் வேதப்பகுதி எதை விளக்குகிறது?

விடை:—"ஸத்தியத்திற்கு ஸத்தியம்; அவையெல்லாவற்றிற்கும் இவன் ஸத்தியம்" என்னும் வேதம், அந்தப் பாரமார்த்திக ஸத்யமான பரம்பொருளே வியவஹார உலக உருவமாகவும் உலக நிலையிலேயே பொய்யாகிவிடுகின்ற தோற்றப் பொருள்களாகவும் ஆகி நிற்கின்றான் என்று சிருஷ்டிக் கிரமத்தைக்கூறி, ஸத்தைகளின் மூவகை நிலைகளையும் விளக்குகிறது.

தாயுமானஸ்வாமிகளும்.

இந்திர சாலங்கனவு கானனீரென வுலக மெமக்குத் தோன்ற
(பொருள் வணக்கம், 6)

என்றருளியிருக்கிறார்.

வினா:—இவ்விதம் கூறுவதன் பயன் என்ன?

விடை:—இவ்வாறு கூறுவதன் பயன் தோற்றங்களையொழித்து நிறைந்து நிற்பதே.

8. அரியும், அரனும் ஒன்றே

வினா:—சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் வேறுபாடு உண்டா?

விடை:—அத்வைதக் கொள்கையின்படி, வியவஹாரநிலையிலுங்கூட சகுணப்பிரும்மத்தை யுபாஸிக்கும்போது சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் வேறுபாடில்லை.

வினா:—இப்படிக் கூறுவதற்கு வேத ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—"எதனிடமிருந்து இவ்வுலகப் பொருள்கள் பிறந்தனவோ, எதனால் பிறந்தவை வாழ்கின்றனவோ, எதனுள்

ஒடுங்குகின்றனவோ, அதையறிந்துகொள், அது பிரும்மம்" என்று வேதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு மூவகைச் செயல்கள் இருப்பதனாலேதான், ஒரே பரம்பொருளுக்கு அயன், அரி, அரன் என்னும் பெயர்களும், உருவங்களும் கொள்ளப் பட்டன.

வினா :—இவ்வாறு வேறுபாடில்லை என்பதற்கு, உலக வியவஹாரத்தில் ஏதாவது உதாரணம் கூறமுடியுமா?

விடை :—முடியும்: உலகியலிலேகூட இராமனுக்கும் கண்ணனுக்கும் வேற்றுமையில்லை. தென்முகக்கடவுளுக்கும், சிவபெருமானுக்கும் வேற்றுமையில்லை. ஆதலால், அரன், அரி முதலிய மூர்த்திகளை வேறுபடுத்தி ஆத்திரங்கொள்ள இடமில்லை.

வினா :—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் வாழ்க்கையில் ஒரு ஸம்பவம் தெரியுமா?

விடை :—தெரியும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், ஆழ்வார் பன்னிருவரில் ஒருவர். அவர் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் அரங்கனைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம், சில அடியார்கள் வந்து, "திருப்பதியிலிருக்கும் திருவேங்கடமுடையானைத் தாங்கள் பாடவேண்டு"மென்று கோர, திருவேங்கடமுடையான் விஷ்ணுவே என்று அவர் அறிந்திருந்தும், "அரங்கனைப் பாடிய வாயால் குரங்கனைப் பாடமாட்டேன்" என்றுகூறித் திருவேங்கடமுடையானைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டார். அதனாலேதான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஒரு ஆழ்வார் பாடல் குறைவு.

வினா :—திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கன் என்று கூறக் காரணம் என்ன?

விடை :—திருப்பதி மலையில் குரங்குகள் அதிகமாயிருப்பது தானாம்.

வினா :—அபேத உண்மையினை அறிந்திருந்தும்; தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், அவர் போன்ற சிலரும் பிடிவாதமாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன?

விடை :—அவரவர் உபாஸனாமூர்த்தியிடமிருக்கும் அன்பு மேலீடுதான் காரணம்.

வினு :—எல்லா ஆழ்வார்களும் இப்படித்தான் பிடிவாதம் கொண்டிருக்கிறார்களா ?

விடை :—இல்லை. சாந்தம் மேலிட்ட சில ஆழ்வார்கள், ஹரிஹராத்வைதத்தையே வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கிப் பரம்பொருளை வழிபட்டிருக்கிறார்கள்.

வினு :—ஏதேனும் உதாரணம் உண்டா ?

விடை :—பொய்கையாழ்வார்.

அரன் நாரணன் நாமம் ; ஆன்விடை புள்ளூர்தி ;
யுரை நூன் மறை ; உறையுங் கோயில்—வரைநீர் ;
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவே நேமி ;
யுருவ மெரிகார்மேனி யொன்று (முதற்றிருவந்தாதி, 5)

என்றும், பேயாழ்வார்

“ தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து (மூன்றும் திருவந்தாதி, 63)

என்றும் ஹரிஹராபேதத்தைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அரியுமாகி யயனுமாகி யண்டமெங்கு மொன்றதாய்
பெரியதாகி யுலகுதன்னி னின்றபாத மொன்றலோ
விரிவிதென்று வேறுசெய்து வேடயிட்ட மூடரே
அறிவினோடு பாருமிங்கு மங்குமெங்கு மொன்றதே

என்ற ஒரு பழைய பாசுரம் மூர்த்திகளின் அபேதத்தைக் கூறுகிறது.

வினு :—இந்தப் பாசுரத்திலுள்ள ‘ பெரியதாகி யுலகுதன்னில் நின்ற பாதம் ஒன்று ’ என்பது எதைக் குறிக்கிறது ?

விடை :—சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது. இது சிவபெருமானது அறுபத்து நான்கு மூர்த்தங்களுள் ஒன்றுகிய ஏகபாத மூர்த்தத்தைக் குறிக்கிறது.

வினு :—இந்த மூர்த்தி எப்படிக் காட்சியளிக்கும் ?

விடை :—ஹரி, ஹரன், ப்ரம்மா மூன்று மூர்த்திகளும் சேர்ந்து, நடுவில் சிவபெருமானும் ஒருபுறத்திலே திருமாலும், இன்னெருபுறத்திலே பிரும்மாவுமாக காட்சியளிக்கும். மூன்று

மூர்த்திகளுக்குமாக ஆறு பாதங்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் அவ்வாறின்றி, ஒரே பாதந் தான் இருக்கும். இதுவும் மூன்றும் ஒன்றுதான் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரமாகும்.

வினு :—இத்தகைய மூர்த்தங்களை எந்தக் கோயில்களில் காணலாம் ?

விடை :— மதுரை, சிதம்பரம் போன்ற க்ஷேத்திரங்களி லுள்ள திருக்கோயில்களில் காணலாம்.

வினு :— ஹரிஹராபேதத்தைத் தெரிவிக்க உபனிஷத்துக் களில் ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா ?

விடை :—உண்டு. "சாந்தம்" என்றும் "அத்வைதம்" என்றும் அடைமொழியிட்டு (மாண்டூக்கிய வேதப் பகுதியில்) 'சிவம்' என்னும் சொல்லால் பரம்பொருள் கூறப்பெறுகிறது. "அது விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம்" என்னும் பொருளுடைய கடவல்லி வேதப்பகுதி 'விஷ்ணு' என்னும் சொல்லால் பரம் பொருளைக் கூறுகிறது. எல்லா உபனிஷத்துக்களும் ஒரே பரம் பொருளையே கூறுவதால் சிவனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றே என்கிற ஹரிஹரா த்வைதம் சித்திக்கின்றது.

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

அத்வைதமே பரமரகசியம்

போலகம் ராம சாஸ்திரிகள், சென்னை

பகவத்பாதர்களுக்குப் பின்னும் பேதவாதக்கொள்கைகள் ஏற்படுவதற்குத் தத்வமுறையிலுள்ள மூல காரணம் யாது? "பரம்பொருளே மெய்ப்பொருள். உலகம் வெறும் தோற்றம்; அத்தோற்றமும் உண்மையில் அப்பரம்பொருளின் தோற்றமே. தோற்றம் விலகி எல்லாம் பரம்பொருளாய்ப் பிரகாசிப்பதே முக்தி" என்று, மறைமுடிகளில் முரசறையப் பெற்ற பரமாத்வைததத்வத்தை ஸ்ரீ பகவத் பாதர்கள் ஈசாம்சமாக "சங்கரச் சங்கரஸ் ஸாக்ஷாத்" என்றபடி அவதரித்துச் சித்தாந்தம் செய்த பின்னரும், "உலகமும் மெய், வேற்றுமையும் தோற்றமன்று, மெய்யே" என்னும் பேதவாதத்தைத் தழுவிய வைணவம் சைவம் முதலிய கொள்கைகள் கிளம்புவதற்கு என்ன காரணம்?

காரணமுண்டு. "பக்குவமில்லாதவர்கள், அதாவது, அனதிகாரிகள் அனேகர் வாய்மாத்திரத்தில் அத்வைதமாம் வேதாந்தம் பேசி அனுஷ்டானத்தில் தாமும் ஏமாறி பிறரையும் ஏமாற்றி விடுவார்களே" என்ற உணர்ச்சியே காரணம். "ந புத்தி பேதம் ஜனயேத் அஜ்ஞானம் கர்மஸங்கினாம்" என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். "ஒரே பரம்பொருள் எல்லாமாய் நிறைந்து நிற்கின்றது என்பதே தத்வமாயினும், அதை அறியக்கூடாத நிலையிலுள்ளவர்கள் உலககர்மத்தி லீடுபட்டுக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில், அவர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ்செய்து அவர்களது புத்தியை மாற்றுதே. அபக்குவிகள் ஞானோபதேசத்தைக் கேட்டால் பிஞ்சிலே பழுத்த வெம்பலாக ஆகிவிடுவார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய விஷயத்திலே தத்வத்தை எப்படியாவது மறைத்து வைப்பதே நலம். அத்தத்வத்தை நிந்தித்தாவது மறைத்தாகவேண்டியிருக்கிறது." அதே பகவான் கீதையின்

ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் அத்வைத தத்வத்தை விளக்குமிடத்து "இதுவே ராஜவித்யை, இதுவே ராஜகுஹ்யம், இதுவே பவித்ரம், இதுவே உத்தமம்" என்கிறார். ராஜவித்யை என்பதினால் இவ் வித்யையே ராஜாங்கமாக எல்லாவற்றினும் உயர்வில் அமர்ந்தது என்று விளக்கப்படுகிறது. ஆயினும், இது ராஜகுஹ்யம்; பரம ரஹஸ்யமாய் வைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டிய வித்யைகளில் இதே முதன்மையானது. இப்படி, பரமரஹஸ்யமாய் ரக்ஷிக்கவேண்டிய உத்தமவித்யையை, ரஸவாதவித்தையைக் குழந்தைகள் கையா டாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டியதுபோல, நிந்தித்தாவது உலகத்தில் பெரும்பாலான அபக்குவிகளாகிற குழந்தைகளிடமிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அத்தத்வத்திற்குச் சாதனமான மார்க்கங்களையே முடிவென கூறவேண்டியதாயிற்று, அத்தத்வத்தை மறைத்து வைத்தாலும், சாதன மார்க்கத்தைச் சரியாய் அனுஷ்டிக்கும்பொழுது, தத்வம் தானகவே பிரகாசிக் கும். தெய்வபக்தியைக் கொண்டு வேதவாதமாக பிற்காலத்தில் உதித்த மதங்களுக்கு, தத்வமுறையில் ஆதாரம் இதுதான்.

இந்த ஆதாரம் பகவத்கீதையில் மாத்திரமே யல்லாமல், ஏனைய மஹான்களினுடைய திருவாக்குகளிலும் நிலைபெற்று நிற்கிறது.

> நிர்விசேஷம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்கர்(த்)துமநீஶ்வரா: |
> யே மந்தா: தேநுகம்ப்யந்தே ஸவிசேஷ நிரூபணை: ||

பேதமற்ற பரம்பொருளை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றலில்லா தாருக்காகவே கருணையினலே பேதத்துடன்கூடிய ஈசுவரதத்வம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பக்தியில் வேகமாக ஈடுபட்டவர்களுக் கும் பக்தியால் அடையக்கூடிய பயனைக்கூட உதறித்தள்ளுங் குணம் சிலசமயம் ஏற்படும். இவ்வுலகத்திலுள்ள ஒரு கோவிலி லுள்ள மூர்த்தியினிடத்தில் விசேஷமாக ஈடுபட்ட ஒரு அடியார் "வைகுண்ட வாஸேபி நமே பிலாஷ:" என்கிறார். சகுணமான வைகுண்ட லோகத்தைவிட. தன்னூர்க்கோவிலே அவருக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது "உன்னிடம் பக்தி எனக்கிருந்தாற் போதும். உன்னால் கொடுக்கப்படும் மோக்ஷம் வேண்டாம்.

அத்வைத நிலையும் வேண்டாம்" என்கிறார்கள் பல அடியார்கள். இவ்விரமனோநிலையே பிற்காலத்தனவாகிய அனேக மதங்களுக்கு உண்மையில் மூலம். "பக்தி போதும், மோக்ஷம் வேண்டாம்" என்பவர்களுக்கே சுத்தபக்தி உண்மைப்பக்தியாகி அவர்கள் வேண்டாமென்கிற மோக்ஷமாகிற அத்வைத நிலை அவர்கள் அறியாமலேயே அவர்களை அடையும். தான் அறியாமலேயே தனக்குப் பந்தநிவிருத்தியென்னும் மோக்ஷம் கிடைப்பதை "த்ரியம்பக மந்த்ர"மென்னும் வேதமந்த்ரம் திருஷ்டாந்தத்தோடு நிரூபிக்கிறது. அரசமரத்துப்பழம் காம்பினின்று விடுபடுகிறது. காம்பு இருக்குமிடத்தேயிருக்க, பழம் மாத்திரம் வேறிடம் செல்லுகிறது. வெள்ளரிப்பழம் காம்பினின்றும் விடுபடுவது இதற்கு மாறான முறை. பழம் இருந்தவிடத்திலிருக்க, காம்பு விலகுகிறது. பூமியில் படர்ந்த வெள்ளரிக் கொடியிலுள்ள பூர்ணபக்குவமான வெள்ளரிப்பழத்திற்குத் தன்னிடத்திலிருந்து பந்தம் என்று விலகிற்று என்றுகூடத் தெரியாது. இவ்வெள்ளரிப் பழத்தை திருஷ்டாந்தமாக வைத்து நிரூபிக்கப்பட்ட மோக்ஷமே அத்வைதமோக்ஷம். இதை நிரூபிப்பதே 'த்ரியம்பக' மந்திரம். இம்முக்திக்காகவே முக்கண்ணனை வழிபடுவது என்று கோஷிக்கிறது அம்மந்திரம்.

சிவம்

ஸ்ரீ :

அத்வைத சாஸ்திரமே பிரும்மவாதமெனும் சுத்தமார்க்கம்

ஸ்ரீ. நா. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள், தேவகோட்டை.

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

மறைவழி மதங்கட் கெல்லாம் மறைபிரமாணம் பின்சென்
றறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறையினுன் ஸ்மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்க்கஞ் சேர்ந்த
துறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

அருமறை நால்வேறு கையால் வருணமாச் சிரமங்களு நான்காந்
தருமம் யாகாதி கருமமு முறையின் றகைமையிற் றோன்றின மறையுங்
கருமநூன் ஞானநூலென விரண்டாங் கருமநூலிவ னருச்சனைக்கு
வரும்வினை யுணர்த்து ஞானநூ லிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை
யுணர்த்தும்

என்று கூறப்படுகிறது.

மாயாவாதி யாவார் யாவர்?

மாயை ஒன்றினையே உலகுக்கு உபாதானகாரணம் என்றும், மாயை முக்காலத்தும் அழியாதது என்றும் கூறுவோரே நியாயப்படி மாயாவாதிகள்.

உதாரணமாக, பரமாணுவை உலகத்திற்கு முதற் காரணமாகக் கூறும் தார்க்கிகர் பரமாணுவாதிகள்; வையாகரணர் சப்தப்பிரும்மவாதிகள்; யோகாசாரர்கள் க்ஷணிகவிஜ்ஞானவாதிகள்; மாத்யமிகர்கள், சூன்யவாதிகள்; இவ்வாறே மாயாவாதிகள் என்ற பதம் ஸாங்கியர்களைக் குறிக்கிறது. அத்வைதிகள் பிரும்மவாதிகளா யிருக்கிறார்கள்.

"வேதாந்தம் சுத்தம்" (திருமந்திரம், சுத்தம் சைவம் 4) என்ற திருமூலர் கருத்துப்படி பார்த்தால், 'சுத்த சைவந் தான் வேதாந்தமென்று கூறப்படுகிறது; மாயா வாதம் என்ற பெயராலன்று' என்பது தெரிகிறது.

*வைஷ்ணவத்வைதிகள் பிரக்ருதியை (விஷ்ணுமாயையை) உலகத்திற்கு உபாதானகாரணம் என்கின்றனர். சைவத்துவ திகளும் மாயையையே உலகுக்கு உபாதானம் என்கின்றனர். இவ்விருவரும், மாயையை त्रिकालाबाध्या "முக்காலத்திலும் அழியாதது" என்றும் கூறுகின்றனர். ஆதலால், முற்கூறிய முறையில் கவனித்துப் பார்க்கும்போது, இருவருடைய கொள்கையும் 'மாயாவாதம்' என்பது பொருத்தமாகிறது. விசிஷ்டாத்வைதிகளும் 'அபிந்நநிமித்தோபாதான'த்தை ஒப்புக்கொள்வதாகக் கூறியபோதிலும், "பகவத் ஸ்வரூபம் நிமித்தகாரணம்; பகவத் சரீர ரூபமான பிரக்ருதியே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம்" என்று ஆழ்ந்து ஆராயும்போது, தெரிவிக்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களுடைய மதத்திலும், "வேதத்தில் மாயை என்று கூறப்பட்ட பிரகிருதியே ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணம்" என்ற முடிபு ஏற்படுகிறது. அவர்கள்மதத்தில், மாயை ஞானத்தால் அழியக்கூடியதில்லையாதலால், மாயை முக்காலத்தும் அழியாததாகிறது. ஆகையாலும், மாயை ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணம் என்பதும், மாயை நித்யம் என்பதும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

---

*வேதத்திலேதான் "மாயை" என்ற சொல்லாலேயே உலகத்திற்குக் காரணமான ப்ரக்ருதி குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாயையையே ப்ரக்ருதியென்றும் மாயையோடு கூடினவனையே மகேசுவரனென்றும் அறிய வேண்டும். (சுவேதாசுவதர உபநிஷத் 4-வது அத்யாயம் 10-வது மந்த்ரம்.)

ரிக்வேதத்தில் "ஒரே ஈசுவரன் பல வுருவங்களாய் ஆவதற்குக் காரணம் மாயா சக்திகள்" (6-வது மண்டலம் 4-வது அனுவாதம் 4-வது சூக்தம்) என்று மாயை யென்னும் சொல்லாலேயே மாயை குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. வேதமதத்தின் உட்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் மாயையென்னும் சொல்லுக்கு வேறு வேறு இலக்கணங்கள் கூறலாம்; ஆயினும் மாயை வேதத்தில் கோஷிக்கப்பட்டதே. அங்ஙனமிருக்க, "வைதிக அத்வைத வாத சித்தாந்தத்தை மாத்திரமே மாயாவாதம் என்று மற்ற சித்தாந்தங்கள் பிரித்துத் தீர்மானமாக வ்யவகரிப்பதாலேயே அத்வைத ப்ரம்மவாத மொன்றே வேதசித்தாந்தமென்று ஏற்படுகிறது.

எனவே, விசிஷ்டாத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுவதும் நன்கு பொருந்தி யிருக்கிறது.

அத்வைதசாஸ்திரத்தில் அப்படியில்லை. அத்வைதமதத்தில், "மாயையுடன் கூடிய பிரும்மந்தான் விவர்த்தஉபாதான காரணம்" என்று கூறப்படுகிறது. தனித்த மாயை மாறுபடுந் தன்மையுள்ள பரிணாமிஉபாதான காரணம் மட்டுமே என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே, அத்வைதமதத்தில் தனிப்பட்ட மாயைதான் ஜகத்துக்குப் பரிணாமிஉபாதானகாரணம்.

ஞானம் பிறந்தவுடன் அம்மாயை அழிந்துவிடுமாதலால், அத்வைதமதத்தில் மாயை முக்காலத்திலும் அழியாத நித்திய மான வஸ்துவன்று. தனிப்பட்ட மாயை ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், அத்வைதமதம் மாயையை யழிப்பதற்காகவே விளங்குகிறதாதலாலும், அத்வைதசாஸ்திரம் மாயாவாதமன்று. ஆனால், இவ்வத்வைதசாஸ்திரம் பிரும்மவாதசாஸ்திரமே. 'அத்வைதப் பிரும்மவாதம்' என்ற சொல் பல விடங்களில் வழங்கப்படுகின்றது. வேதத்தில் 'பிரும்ம வித்து' 'பிரும்மவாதி' என்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மீமாம்ஸகர் முதலிய வைதிகர்களும், பௌத்தர் முதலிய அவைதிகர்களும், தங்கள் தங்கள் சாஸ்திர நூல்களில் அத்வைதசாஸ்திரத்தையே 'பிரும்மவித்துக்களின் மதம்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

'மாயாவாதிகள்' என்பது ஸாங்க்யர்களைக் கூறும் என்பதற்கு ஆதாரம் :—

சைவத்திருமுறைகளுள் ஒன்றான திருமந்திரத்தில்,

"ஆகின்ற தொண்ணூற்றே டாறும் பொதுவென்பர்,
ஆகின்ற வாறு றருஞ்சைவர் தத்துவம்,
ஆகின்ற நாலேழ் வேதாந்தி, வயிணவர்க்கு
ஆகின்ற நாலாறு, ஐயைந்து மாயாவாதிக்கே"

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பாட்டில், 'மாயாவாதி' என்ற சொல்லும் 'வேதாந்தி' என்ற சொல்லும் தனித்தனியே காணப்படுகின்றன. இங்கு, இருபத்தைந்து தத்வங்களோடு கூடியவனென்று கூறப் படுகிற ஸாங்கியனைக் காட்டிலும் வேறாகவும், முப்பத்தாறு தத்

வங்களையுடைய சைவனைக் காட்டிலும் வேறாகவும் ஒருவன் 'வேதாந்தி' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகிறான். அவனே வேதாந்தி, அத்வைதப்பிரும்மவாதி. "ஆகமங்களா லளந்தறியப் பட்ட தத்வம் முப்பத்தாறு உடையவனையும் வேதசம்மதமான தத்வங்களை யுடையவனையும் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனே மாயாவாதி, அவனே ஸாங்க்யன் என்பது தெளிவு.

சைவசமயாசாரியர் யாவரும் அத்வைததத்வத்தை நிரூபிக்க, அச்சைவத்திருமுறைகளும் அத்வைதபரமாயிருக்க, அச்சைவத் திருமுறைகளுள் 'திருமந்திரம்' மாயாவாதி என்பது இருபத் தைந்து தத்துவமுள்ள ஸாங்கியனையே குறிக்குமென்றும், வேதாந்தி, சாங்க்ய - சைவ - வைஷ்ணவ - பின்னன் என்றும் விளக்க, பின்வந்த சைவநூல்கள் அத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுவது அவர்களுடைய பிரமாண நூல்களுக்கும் உண் மைக்கும் அநுகுணமன்று.

இதே திருமந்திரத்தில் வேறோரிடத்தில், நற்சீடனுடைய லக்ஷணம் கூறுமிடத்து வேதாந்தியிடம் செலுத்த வேண்டிய மனப்பான்மையை விளக்குகிறார்.

வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச் சித்தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீட ஞமே.

வேதாந்திதான் வேதமார்க்கத்திற் செல்லுகின்றவன். அவனுடைய மதமே வைதிகமதமாகும். அதுவே சுத்தமார்க்கம் என்று கூறப்படும்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

மறைவழி மதங்கட் கெல்லாம் மறைபிரமாணம் பின்சென்
றறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறையினுன் ஸ்மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்க்கஞ் சேர்ந்த
துறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வேதம் இரண்டுகாண்டமாக உள்ளது. இவற்றுள் முதலா வதாகிய கர்மகாண்டம் இறைவனது அருச்சனைக்குப் பயன்படும்.

இரண்டாவதாகிய ஞானகாண்டம் இறைவனது வடிவிலா வடிவினை காட்டும்.

திருவிளையாடற்புராணத்தில்,

அருமறை நால்வேறு கையால் வருணவாச் சிரமங்களு நான்காந்
தருமம் யாகாதி கருமமு முறையின் றகைமையிற் றேன்றின மறையுங்
கருமநூன் ஞானநூலெனா விரண்டாங் கருமநூலிவ னருச்சனைக்கு
வரும்வினை யுணர்த்து ஞானநூ லிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை
யுணர்த்தும்

என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு வைதிகநெறியே மேலானதெனக் கொண்டு, வேதம் சிறந்த பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வேதமே பிரமாணமென்றால், சித்தாந்தசாஸ்திரங்களும் ஆகமங்களும் பிரமாணநூல்களாக ஏற்பட்டதன் பயன் என்ன?

சூதசங்கிதையில்,

இத்தகு வைதிக மார்க்கப் பிரவிருத்தி யில்லாருக்
கத்தனு ரணத்தில் வன்னந் தருமமாச் சிரமநல
மொத்தபூசாதியெலா முரைத்தபடி பற்பலவும்
சித்தநல வாகமத்துஞ் செப்பியிருக் கின்றனனால்

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்படி வேதத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்காக, ஆகமங்களைப் பின்பற்றிச் சித்தாந்தங்கள் ஏற்பட்டன. எனவே, அவையும் பிரமாணநூல்கள்.

பிராமணர்களுக்கு வேதத்தில் அதிகாரம் உள்ளபடியினாலே தான், முற்காலத்தில் அந்தணர்கள் யாவரும் அத்வைதிகளாகவே இருந்தனர்.*

---

* நூலே கரக முக்கோல் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

—தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 625-வது சூத்திரம்.

இதன் பொருள்:—"முந்நூலுங் குண்டிகையும் முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க் குரிய." என்பது.

கலித்தொகை 9. நச்சினார்க்கினியர் உரை:—உறையிலே தாங்கிய கமண்டலத்தையும், அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோலையும், முறைமைப் படத் தோளிலே வைத்து, எறித்தலைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்களைத்

பஹூதகம், குடீசகம் என்னும் துறவறங்களை மேற் கொண்ட பிராமணர்கள் எப்பொழுதும் தரித்துக்கொண்டிருக் கும் 'முக்கோல்' அரி, அயன், அரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளினு டைய அபேதத்தையும் தெரிவிக்கவே கொள்ளப்பட்டது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு, மூர்த்திகளுக்குள் அபேதங் கொள்கின்றவர் அத்வைதிகளே யாகின்றனர். ஆதலால், முற் காலத்தில் மூர்த்தியபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக முக்கோல் தாங்கியிருந்தமையால், அந்தணர் யாவரும் அத்வைதிகளாகவே இருந்தனர்.

ஆகமங்களும், 'சைவாகமம்' 'வைஷ்ணவாகமம்' என்ற தத்தம் பெயருக்கேற்ப சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ முக்கிய மாகக் கொண்டன. அவற்றில் ஒரு தெய்வம் முக்கியமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆதலால், மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றுபட ஸகுண ப்ரம்ஹோபாசனத்திற்கு அவற்றில் இடம் இல்லை.

பக்குவமடைந்த சிலர், தமது உபாஸனதைவத்தை மற்ற மூர்த்திகளோடு ஒன்றுபடுத்தித் துதிக்கிறார்கள். ஆழ்வாராதி களும் அறிவுமுதிர்ச்சியால் மும்மூர்த்திகளுக்குள் அபேதத்தைக் கண்டவர்களே.

> தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
> சூழ்அரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
> திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
> இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து.
>
> —பேயாழ்வார், இயற்பா, மூன்றாந்திருவந்தாதி 63

அத்வைதமே வேதத்திலே கூறப்பட்ட சாஸ்திரம். மஹா பாரதத்தில் சாந்திபருவத்தில், "सांख्यं योगः पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு, ஸாங்க்யம், யோகம், பாஞ்சராத்ரம், பாசுபதம் என்னும் இவற்றினும் வேறானதாகத் தனியாக 'வேதமதம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வைதிகதர்சனந்தான் அத்வைததர்சனம்.

தாங்குகையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடை நிழலிலே, அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது வேறாக நினையாத நெஞ்சத்தாலே ஐம்பொறியும் நமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாகவுடைய கோட்பாட்டை யும் உமக்குரிய ஒழுக்கத்தையும் உடைய அந்தணர்.

இதுவே, மஹாகவியான ஸ்ரீ. ஹர்ஷனும்,

> साक्षुं प्रयच्छति न पक्षचतुष्टये तां
> तल्लाभशंसिनि न पञ्चमकोटिमात्रे ।
> श्रद्धां दधे निषधराडिमतौ मताना-
> मद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोकः ॥

என்று நைஷதகாவியத்தில் 'பஞ்சநலீய' ஸர்க்கத்தில் கூறப்படுகிறது.

இதன் பொருள் :—தமயந்தி, அங்குள்ள நளர் ஐவரில் முதல் நான்கு பொய்நளர்களும், உண்மை நளரில்லையென்று அறிந்தது போலவே, ஐந்தாமவனை உண்மைநளனையும் உண்மைநளனென்றறியவில்லை. இது எதைப் போன்றது என்றால், உலக மக்கள், ஸாங்க்யம், யோகம், பாசுபதம், வைஷ்ணவம், அத்வைதம் என்னும் ஐந்துமததத்வங்களில், முதல் நான்கு தத்வங்களிடத்தும் அசிரத்தை காட்டுவதைப்போலவே, மிகவும் உண்மையான அத்வைததத்வத்தினிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்காமலிருப்பதைப் போன்றது."

இங்கு, அத்வைததத்வம் என்ற சொல்லுக்கு 'ஸத்யதரம்' என்ற சொல் அடைமொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'மிகவும் ஸத்யமான' என்பது இதன் பொருள். இந்தச் சொல் அத்வைதந்தான் வியாவஹாரிகஸத்யத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பாரமார்த்திகஸத்யத்தை யுடையதாயிருக்கின்றது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

'புஷ்பதந்த மஹிம்நஸ்தோத்ர'த்தில்

> त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
> प्रभिन्ने प्रस्थाने

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுலோகம் முற்கூறிய பாரத சுலோகத்தையே யனுஸரித்துப் பரமசிவனைத் துதிக்கிறது.

நியாயசாஸ்திரப்ரவர்த்தகரான உதயனாசாரியாரும் 'வேதநயம்' என்று கூறுகிறார். அத்வைதத்தைப் பற்றிக் கூறும்